

靈氣

PRŮVODCE

Reiki

kompletní průvodce
ke starobylému léčebnému umění

*Diane
Steinová*

PRŮVODCE

Reiki

kompletní průvodce
ke starobylému léčebnému umění

Diane Steinová

Diane Steinová

PRŮVODCE
Reiki

kompletní průvodce ke starobylému léčebnému umění

přeložil Miroslav Kokinda

Copyright © 1995 by Diane Stein,

originál title: *Essential Reiki* First published by The Crossing Press, Santa Cruz, USA

Translation

© Miroslav Kokinda, 2004

ISBN 978-80-7207-973-5

Z anglického originálu *Essential Reiki* vydaného nakladatelstvím

The Crossing Press Inc., Freedom, CA roku 1995 v USA

přeložil a doplnil Miroslav Kokinda

Odpovědná redaktorka Kateřina Rubášová

Obálka Pavel Hogen

E-kniha pureHTML.cz

Vydalo nakladatelství a vydavatelství

VOLVOX GLOBATOR

Štítného 17, 130 00 Praha 3 www.volvox.cz

celkově jako 651. publikaci

Vydání první Praha 2004

Adresa knihkupectví VOLVOX GLOBATOR:

Štítného 16, 130 00 Praha 3

PODĚKOVÁNÍ

Za to, že tato kniha mohla vzniknout, vděčím mnoha lidem. Především chci poděkovat Elaine Goldmanové-Gillové a Johnu Gillovi, spolumajitelům nakladatelství The Crossing Press, za jejich podporu a ochotu vydat knihu obsahující informace, jejichž zveřejnění může být považováno za diskutabilní. Učila jsem Elaine reiki I, II i III v knihkupectví Mystical Dragon Bookstore v Carlsbadu v Kalifornii (Lammas, 1993) a byl to pro mne jeden z nejhezčích zážitků mého života. Děkuji Richardu Donovanovi za právní poradenství, Dianě Acunové za informace o alternativních výukových metodách a symbolech a Sashe Daucusové za pomoc při vyhledávání vzácných knih a neustálou podporu. Jane Brownová a Linda Pageová četly a zrevidovaly rukopis a Jane Brownová společně s Carol Hunnerovou poskytly důležitý materiál ke cvičením ki. Rovněž Patty Callahanová z Brigit Books v St. Petersburgu na Floridě a Joy Weaverová z Treasures Bookstore v Tampě na Floridě mi velice pomohly při vyhledávání potřebné literatury.

Laurel Steinhiceová a Suzanne Wagnerová patří k ženám, které se se mnou po léta účastnily spiritistických seancí o reiki. Detong Cho Jin mi trpělivě vysvětloval buddhismus, protože jsem o něm nic nevěděla, a poskytl mi další informace důležité k napsání této knihy. Děkuji také těm několika lidem, kteří mne vyškolili v reiki, přičemž věděli, že vše, co se naučím, budu předávat dál a dříve či později o tom napíšu. Zaškolili mne v tradičních i moderních metodách v období mého života, kdy jsem jim za to nemohla zaplatit. Někteří z nich mi poskytli informace po telefonu nebo poštou, jiní zase tradiční výuku k doplnění mých netradičních metod a další mi předali informace a dokonce i zasvěcení již při našem prvním setkání. I když neuvádím jejich jména, ze srdce jim děkuji.

Chci také poděkovat mým mnohým studentům, kteří pokračují v předávání reiki každému, kdo se mu chce naučit, za dostupné

ceny. Patří mezi ně Jill Elizabeth Turnerová, Anastasia Marie Zeppová, Jane Brownová, Sasha Daucusová, Diana Acunová, Tom Oakley, Carolyn Taylorová, Lisa Severnová a Liz Tarrová. Děkuji jim za jejich přátelství a práci.

Pro Elaine Goldman Gillovou

To, co doposud bylo tajemstvím, již tajemstvím nebude a to, co bylo ukryto, bude odhaleno; to, co přebývalo v ústraní, vstoupí do světla a všechny ženy prohlédnou a budou se společně radovat.

Alice Baileyová [1]

Když léčíš sám sebe a pomáháš druhým v jejich sebeléčení, léčíš tím i naši planetu Zemi.

Přispíváš pozitivním způsobem k dobru.

Laurel Steinhiceová

Channelování Matky Země [2]

Věřím, že existuje Jediná Svrchovaná Bytost – Absolutní Nekonečno – Dynamická Síla, která ovládá svět a celý vesmír.

Je to neviditelná duchovní síla, která pulsuje a veškeré jiné síly jsou vedle ní bezvýznamné. Je proto Absolutnem!...

Já ji budu nazývat „reiki“...

Tím, že je kosmickou silou vycházející z Velikého Božího Ducha, patří všem, kdo hledají a přejí si naučit se umění léčit.

Hawajo Takatová [3]

[1] Alice Baileyová: *The Rays and Initiations*, Svazek V (New York, NY, Lucius Publishing Co., 1972), str. 332. Dle citace v knize Rosalyn L. Bruyerové a Jeanne Farrensové: *Wheels of Light: The Study of the Chakras*, svazek I (Sierra Madre, CA, Bon Productions, 1989), str. 17.

[2] Laurel Steinhiceová v knize Dianě Steinové: *Dreaming the Past, Dreaming the Future: A History of the Earth* (Freedom, CA, The Crossing Press, 1991), úvodní strana.

[3] Flawajo Takatová v knize Paul David Mitchella: *Reiki. The Usui System of Natural Healing* (Coeur d'Alene, Idaho, the Reiki Alliance, 1985), str. 5–6.

PŘEDMLUVA AUTORKY

K tomu, aby se člověk mohl stát praktikem reiki, je třeba osobního zasvěcení od učitele, který byl rovněž zasvěcen a vyškolen. Tato kniha nemůže proces zasvěcení nahradit. Má sloužit praktikům a učitelům reiki jako průvodce. Je to první kniha, která zveřejňuje kompletní učení reiki v písemné formě a v moderním formátu pro léčitele na Západě a zároveň snad i první na celém světě, která tyto informace zveřejňuje v takovém rozsahu od dob starověku.

V této etapě vývoje, kdy lidé i naše planeta trpí změnami a krizemi, jež probíhají, je léčení vyžadováno příliš naléhavě na to, aby se i nadále mohlo udržovat v tajnosti a exkluzivitě. Informace, které následují, a Bohynin dar reiki uchovávejte vždy v úctě. Používejte je pouze k nejvyššímu dobru všech a poskytněte je každému, kdo o ně požádá. Cokoli vyšlete, se vám mnohonásobně vrátí. Reiki je Vesmírná Láska.

Úplněk ve znamení Panny
26. březen 1994

PŘEDMLUVA PŘEKLADATELE

Píši tento úvod s hlubokým povděkem za to, že mi byl svěřen zodpovědný úkol přeložit tuto jedinečnou knihu o léčebném systému reiki a umožnit tak poprvé českým i slovenským zájemcům o tento předmět přístup k informacím, které byly většině z nich doposud nedostupné.

O reiki byla napsána již dlouhá řada knih, ale Dianě Steinové čtenářům poprvé předložila v tištěné formě kompletní systém, včetně informací, které byly po desítky let předávány pouze úzké skupině vyvolených. A také mnoho cenných poznatků, které byly již ztraceny, ale podařilo se je získat zpět, ať už prostřednictvím tzv. channelingu, průvodců reiki či bohatých zkušeností autorky. Sám jsem se s touto knihou poprvé setkal před několika lety za svého pobytu v Jihoařícké republice, kdy mi ji vřele doporučili moji dva indiští učitelé reiki, kteří s ní rovněž pracovali. V té době jsem na sobě již několik let duchovně pracoval a reiki bylo pro mě krásným pokračováním.

Proč jsem se rozhodl napsat tuto předmluvu?

Ze zkušenosti vím, že nově přichází do světa práce s energií může být vystaven různým nebezpečím. Autorka tvrdí, že reiki nemůže nikdy nikomu ublížit, že jeho posvátné symboly mají v sobě zabudovanou ochranu, jež znemožňuje jeho zneužití. Zabývá se jím intenzivně řadu let.

Ale především – reiki se nám zachovalo v tibetském – mahájánovém buddhismu, jehož nejniternejší podstatou je empatie a bezpodmínečná láska ke všemu živému. Lze si těžko představit, že by přechovával něco, co by mohlo jakkoli ublížit. Přesto jsem byl znepokojen, když mi po návratu do vlasti jedna léčitelka řekla, abych proboha nedělal reiki. Ze „dávala dohromady“ lidi, kteří za ní

přišli po zasvěcení. Od jiné ženy jsem se zase dozvěděl, že její známá měla měsíc po zasvěcení vážné psychické poruchy. Nikdy dříve jsem se s ničím podobným nesetkal, přestože jsem žil dlouhá léta v Jihoafrické republice, kde je reiki velice rozšířené a populární a učí je tam spousta lidí různé úrovně. Kontaktoval jsem proto svého duchovního učitele – pana Ivana Kaplana z Johannesburgu, který zasvětil celý svůj život šíření Světla a velice intenzivně po desítky let nejen studuje, ale především několik hodin denně svědomitě praktikuje techniky duchovního růstu, které na svých kurzech vyučuje, i když konkrétně reiki se nezabývá. Vzhledem k jeho znalostem a bohatým zkušenostem je považován za nejfundovanějšího a nejdůvěryhodnějšího esoterického učitele v Jihoafrické republice a mnoha zcestovalými lidmi, kteří měli to privilegium jej poznat, včetně mě, i za jednoho z nejlepších duchovních učitelů v celosvětovém měřítku. Jeho odpověď byla, že přesto, že je v každodenním styku s lidmi, kteří se léčením sami zabývají nebo se nechávají léčit, nikdy neslyšel o tom, že by reiki kdy způsobilo nějakou újmu. Pokud někdo tvrdí, že měl po zasvěcení do reiki nějaké problémy tak je to pravděpodobně tím, že byl nevyrovnaný už předtím, ale obviněno bylo reiki. Bez něj by tyto problémy možná vypluly na povrch už dříve. Upozornil mě však na to, že pokud je léčitel negativní osoba, je lepší se mu vyhnout. Reiki samo, podle něj, ublížit nemůže, ale kontakt s takovým člověkem někdy ano. Řekl mi, že zná řadu případů, kdy negativita „duchovních učitelů“ nebo médií vedla často i k velmi závažným problémům a neštěstím v životech lidí, kteří dovolili, aby tito nějakým způsobem vstoupili do jejich života.

Pokud je léčitel negativní osoba nebo je dominantní a usiluje o to, aby měl nad svým pacientem nebo studentem moc a mohl mu vnucovat svou vůli, neponechává mu téměř žádný prostor, je to opravdu léčitel? Definujeme-li léčení jako praktický projev empatie a bezpodmínečné lásky, může být dominantní nebo

negativní člověk vskutku považován za léčitele? Je dominantní nebo negativní člověk empatický? Ve Védách se praví, že člověku, který je opojen sám sebou, nezbyvá již místo pro Boha.

Stejně tak jako oheň lze použít k ochraně před chladem a přípravě pokrmů, vodu k pití a očistě, nůž ke krájení chleba..., mohou se stát i nástroji smrti a utrpení. Podobně energie. Energie sama o sobě není dobrá nebo špatná. Záleží na úmyslu, s jakým ji použijeme. Kamarád mi vyprávěl o ženě, která svou energií zabíjí kytky. Když jsem se o tom zmínil svému učiteli, odpověděl mi: „I tady v Jižní Africe máme lidi, kteří svou energií zabíjejí kytky!“ A kdyby „jen“ kytky... Někoho bohužel neodradí od zvrhlostí ani vědomí si skutečnosti, že vše, co vyšleme – ať již ve formě myšlenky, záměru či skutku, se dříve či později vrací jako bumerang zpět ke svému zdroji.

Můj duchovní učitel říká, že 95 % léčení spočívá v empatii a lásce, upřímné snaze pomoci. Zdůrazňuje důležitost léčení přes srdeční čakru. Lidé, kteří léčí přes sluneční pleteň, často přebírají negativní příznaky od svých pacientů a musí se pečlivě chránit a po každém léčení očišťovat. Je velice málo pravděpodobné, že taková opatření by musel podstoupit léčitel léčící přes srdce. Právě naopak. Léčíme-li přes srdeční čakru, cítíme se po léčení nikoli vyčerpaní a někdy navíc i se symptomy, na něž si stěžoval náš pacient, ale osvěžení a posílení. Je to z toho důvodu, že kosmická energie lásky poskytuje léčení každému – léčenému člověku i jeho léčiteli. Sám to mám velice dobře ověřené z praxe. Když jsem se nedávno otázel jednoho věhlasného českého léčitele, před jehož domem již v dobách hluboké totality stávaly od časného rána fronty hdí doufajících v uzdravení, co je podle něj důležité při léčení, odpověděl mi, že láska. Řekl mi v podstatě tohle: „Nemusíš nic umět, nemusíš mít žádné vzdělání, ale musíš mít v sobě hlubokou lásku, kterou těm lidem předáváš. Já léčím láskou.“ Neznamená to,

že ten léčitel nic neumí. Má obrovské zkušenosti, znalosti i vrozené schopnosti, ale podle jeho vlastních slov by bez lásky nebyl ničím. Podobně dalajláma v jednom rozhovoru uvedl: „My v Tibetu říkáme, že spoustu nemocí lze léčit jediným lékem – láskou a empatií.“ Slova těchto lidí, myslím si, krásně vystihují celou podstatu léčení.

Zároveň k tomuto bych chtěl říci, že lidé, kteří si přejí zasvěcení, by měli, podle mého názoru, pečlivě zvážit volbu učitele. Doporučoval bych, aby si vybrali učitele známějšího, někoho, kdo má dlouhodobě pozitivní výsledky, a mohou se mu bez obav svěřit. Tím nechci říci, že noví učitelé reiki by neměli dostat šanci. Ale člověk, který teprve začíná učit, zkouší obvykle zasvěcování nejprve na své rodině, kamarádech a známých, a pokud je jeho zasvěcování účinné a úmysl čistý, jistě si časem vybuduje kredit. Považuji toto doporučení, vzhledem k výše uvedenému, za velmi důležité.

Většina lidí má o reiki vžitou představu, že je to metoda přikládání rukou. To je sice pravda, na druhé straně ale není vůbec nutné ruce přikládat. Zcela postačí držet je několik centimetrů nad tělem. Rozhodně si nedovedu představit heterosexuálního muže, který by měl příjemný zážitek z léčení jiným mužem, který by na něj při reiki přikládal ruce. Je možné, že někdo to bude nazývat homofóbií, ale na tom nezáleží. Reiki by mělo poskytnout léčenému člověku pocit pohody a bezpečí a domnívám se, že nejsem jediný, kdo se na to dívá tímto způsobem. Jako příklad mohu uvést jinak vynikající kursy mého učitele, z nichž některé byly na můj vkus příliš „na tělo“, co se týče jejich komunikačních procesů. On tvrdil, že to nemá nic společného se sexualitou. Víím, že to myslel dobře, ale i to, že účastníci kursů to často tak nebrali. Dvě moje kamarádky vždy „polapily“ toho pro ně nejatraktivnějšího muže a potom si v autě vzájemně vyměňovaly zážitky a chichotaly se, jak

si užily. (Přitom šlo třeba právě jen o léčení – navíc bezkontaktní a na pokročilých kursech o masáž.) Taky si pamatuji jednoho Inda, který chodil opakovaně na tytéž kurzy a jeho hlavní zájem, jak se zdálo, bylo „balit tam kočky“. Pravda je prostě taková, že ať chceme nebo ne, jsme sexuální bytosti a ani při duchovní práci neustoupí toto vědomí pokaždé do pozadí.

Proto ještě jednou opakuji. Není vůbec nutné ruce přikládat; stačí je držet několik centimetrů nad tělem, i když je to pro léčitele namáhavější. Pocit pohody a příjemný zážitek z léčení člověka, jehož léčíme, by však měl být na prvním místě! Rukama můžete při léčení i pohybovat. Já například takto energii lépe vnímám.

Lidé, kteří reiki vyučují, se o něm často vyjadřují v patetických superlativech a tvrdí, že reiki je láska a nevyžaduje znalost meditačních technik, které nás učí, jak pracovat se srdeční čakrou.

Vzhledem k jistým zkušenostem, které jsem časem získal, jsem o tomto tvrzení začal vážně pochybovat a měl jsem proto v minulosti o tom několik delších osobních a při práci na této knize i telefonických rozhovorů s panem Kaplanem, který jednoznačně říká, že jeho zkušenosti to rovněž nepotvrzují. Na jednom ze svých nejpopulárnějších kursů meditace vyučuje již téměř 30 let také léčení a od té doby, co se v Jižní Africe zhruba od druhé poloviny 90. let rozšířilo reiki, prošla tímto i dalšími jeho kurzy řada tzv. mistrů reiki. On sám se po svých zkušenostech s těmito lidmi titulu „mistr reiki“ jen pobaveně směje. Říká, že se často stává, že lidé, kteří před příchodem na kurs neměli o léčení žádnou představu, dosahují hned při prvním pokusu daleko lepších výsledků než tito tzv. mistři.

Podle jeho názoru žádné léčení nemůže fungovat, je-li do něj přespříliš zapojeno ego. Ani symboly reiki ne; srdeční čakra se prostě zablokuje. A mnozí z těchto lidí mají ego přinejmenším značně přebujelé a duchovní vnímání a porozumění prakticky

žádné.

K tomu bych ještě dodal, že s láskou se nekšeftuje. Z duchovní lásky si mnozí udělali výnosnou živnost a skloňují ji proto ve všech pádech.

Stát se skutečným mistrem reiki vyžaduje hlubokou pokoru, lásku, odhodlání a soustavnou systematickou práci na sobě.

V páté kapitole jsem ve svých poznámkách předložil strukturu lidské psychiky na schématu kabalistického Stromu života. Strom života, který je podle učení mystické kabaly nejméně pět tisíc let starý, představuje slovy pana Kaplana úžasnou praktickou systematizaci a klasifikaci celé lidské psychiky a její zrcadlení našeho slunečního systému v souladu s hermetickým axiomem: „Jak nahoře, tak dole“; mikrokosmos je odrazem makrokosmu; to, co je skryto uvnitř, se odráží na povrchu. Strom je multidimenzionální a čím více pronikáme do jeho tajemství a aplikujeme naše poznání v každodenním životě, tím více jsme schopni absorbovat z Nekonečné Moudrosti Velikého Architekta vesmíru.

Na schématu Stromu života můžeme vidět, že lidská duše má následující strukturu: Neomezená Inteligence + Bezpodmínečná Láska tvoří část naší bytosti, která je v angličtině označována jako „The Higher Self“. Do češtiny lze přeložit snad jako *Vyšší Já*. Toto je skutečná podstata každého člověka, u velké většiny lidí však více či méně zastřena závojem kosmické iluze Máji.

Většina lidí tak prožije prakticky celý svůj život, obrazně řečeno, ve sklepních místnostech svého ega a překrásné domény nadzemních částí jejich úžasné vily zůstávají téměř či zcela nevyužity a neprobádány.

Bezpodmínečná Láska má inherentní léčivý aspekt; na Stromě života je atributem centrálního sefirotu Tiferet, jehož astrologickým ekvivalentem je planeta Slunce a který integruje

lidskou psychiku do harmonického systému, podobně jako Slunce integruje prostřednictvím gravitace náš sluneční systém.

Carl Gustav Jung, jeden z nejvýznačnějších psychologů a psychiatrů minulého století dospěl po mnohaletém studiu řady primitivních kmenů a intenzivním zkoumání psychiky lidí jak z Východu, tak i ze Západu k poznání, že existují určité symboly, jež jsou inherentní součástí univerzálního podvědomí celého lidstva. Zjistil, že symbolika, již se mu technikou volné asociace podařilo vydolovat z hlubin mysli tisíců subjektů, má obecnou platnost a nazval tyto symboly archetypy.

Takovýmto archetypním symbolem v sefirotu Tiferet je, mimo jiné, archanděl Rafael, jehož jméno v překladu znamená Léčitel boží.

Základem Východních systémů léčení je rovnováha energetického pole člověka. Jsou-li zejména srdeční (anaháta) čakra a třetí oko (ádžna čakra) v rovnováze, potom i zbytek energetického pole má tendenci se vyrovnat, což je základním předpokladem dobrého zdraví a uzdravení.

Jedna pražská léčitelka byla velice pobouřena, když jsem s ní o tomto hovořil. Podle jejího názoru je léčení řemeslo a člověk musí léta studovat práci s virgulí a spoustu dalších psychotronických jevů a poznatků, jako studovala ona. Když jsem jí řekl, po svých vlastních několikaletých zkušenostech coby student pana Kaplana v Johannesburgu, že jsem přesvědčen, že člověk potřebuje k léčení jen Bezpodmínečnou Lásku a něco málo vědomostí, nedokázala to vůbec přijmout. „Jak to změříš?“ „Jak víš, kde máš energii přidat nebo naopak zase ubrat? Kdybys tomu člověku teď přidal energii, tak ho zabiješ! Doufám, že to v té tvojí knize bude!!!“ A tak podobně... Jistě, myslela to dobře. Ale její představa o léčení vycházela z ega. Tento typ lidí studuje energii v laboratořích, provádí různá měření, pořizuje kirliánské fotografie čaker

a analyzuje je atd. Umožňuje jim však toto vědecké bádání opravdové poznání hlubokého tajemství? Kolik vysokoškolsky vzdělaných psychotroniku dosáhlo velikosti často nigramotných indických jogínů?

Nechci psychotroniku bagatelizovat. Mnoha léčitelům je neocenitelným pomocníkem v jejich bezesporu úspěšné práci. A také této léčitelce její virgule nepochybně dokáže poskytnout užitečné diagnostické i jiné informace. Ale která virgule změní Bezpodmínečnou Lásku a Inteligenci za ní? Naštěstí v posledních letech již podobné pověry a nesmysly pomalu ustupují.

Zmiňuji se zde o těchto věcech proto, že každý člověk, který se začne zajímat o léčení a jiné duchovní záležitosti, dříve či později narazí na nejrůznější druhy lidí, kteří na něj nějakým způsobem zapůsobí a dost možná, že se jej pokusí ovlivnit.

Žijí mezi námi lidé s psychickými schopnostmi, kteří jsou čistí a láskyplní a jejichž posláním v tomto životě je nezištně pomáhat druhým. A jsou dostatečně moudří a empatičtí na to, aby tomu druhému ponechali vlastní prostor k učení a růstu a přijdou na pomoc pouze tehdy, jsou-li o to požádáni a jen do takové míry, jakou situace vyžaduje, aby neoprávněně nezasahovali do života toho člověka.

Potom se setkáme s lidmi, kteří mají psychické schopnosti, jichž užívají pozitivním způsobem k léčení či konzultacím, ale jejich výjimečné schopnosti a skutečnost, že je lidé pro ně obdivují, vedou k tomu, že zapomínají na pokoru, nabývají dojmu, že už se dále nemají od nikoho co učit a občas hlasitě ventilují své ego dobře míněnými „radami“ a kategorickými prohlášeními o věcech, jimž podle všeho příliš nerozumí. Poznáte je snadno podle toho, když uslyšíte například: „Jen nedělej to a tohle!“ Vysmějí se Vám, když za nimi přijdete s dotazem na téma, které je pro Vás velice důležité a domníváte se, že by Vám ten člověk mohl snad poradit, a on se místo toho odmítne s Vámi o tom dále bavit, protože on „ví“

svě...

A jsou tu také lidé, kteří sice mají jisté psychické schopnosti, ale využívají jich převážně k tomu, aby je vystavovali na odiv. Tito lidé se díky svým neobvyklým schopnostem často rovněž považují za vysoce „duchovně vyspělé“, jako kdyby tyto schopnosti měly něco společného s duchovnem. Svědčí prostě jen o tom, že buď v současnosti či někdy v minulosti pracují nebo pracovali s energií způsobem, který rozvíjí vnímavost jiných (zejména éterických a astrálních) dimenzí existence. A tato cvičení nemusí být vždy zaměřena pozitivním směrem. Vždyť například i někteří satanisté a čarodějky dokáží „věci“ využitím takových schopností a znalostí.

Pan Kaplan mě sice uklidnil, že lidé této kategorie se od pozitivní energie typu reiki drží „na míle daleko“, poznání dychtivý člověk však na ně může nicméně narazit a zcela jistě se setká s nejružnějšími odstíny těch ostatních.

Studentům reiki mohou uškodit nejen ti, kdo proti reiki brojí, přestože o něm nic nevědí, a vyvolávají hysterii, jako výše zmíněná léčitelka, ale i ti, kdo volí patetický a senzacechtivý přístup k jeho výuce. Sugescí tak jistě dosáhnou adekvátních výsledků. Pan Kaplan mi vyprávěl, že se ve své praxi setkal s mnoha lidmi, kteří měli hrůzu třeba i meditovat, vzhledem ke zkušenostem, které získali u některých učitelů. Totéž se může stát i při léčení. Proto bych tu rád ještě jednou zdůraznil důležitost pečlivého výběru učitele.

Vzhledem k tomu, že reiki je práce s energií, souvisí i s různými systémy energetických cvičení, především s duchovní disciplínou kundalíni či laya jógy a čchi-kungem. V netradičním reiki jsou cvičení sloužící k pročišťování energetických kanálů (nádí) považována za velice důležitá. Jejich účelem je to, aby se budoucí mistr reiki stal co možná nejčistším a nejsilnějším vodičem kosmické energie. Kromě cvičení čchi-kungu, uvedených v této knize, mohu doporučit vynikající knihu MUDr. Radomíra Růžičky

a Ing. Rudolfa Sosíka nazvanou *ČCHI KUNG*, z níž jsem zde použil některé materiály. MUDr. Radomír Růžička CSc. je předním českým odborníkem v oblasti tradiční čínské medicíny, který se výrazně zasloužil o její etablování v české a slovenské klinické i experimentální medicíně a napsal o ní řadu knih. Ing. Rudolf Sosík se již více než 15 let systematicky zabývá cvičením čchi-kungu a studoval je rovněž v Německu u čínského učitele Cchin San Lina. Kniha vyšla v roce 2002 v olomouckém nakladatelství Poznání. Autory jsem při překladu této knihy konzultoval a rád bych jim tu poděkoval za cenné informace a připomínky i svolení použít některé jejich materiály. Zároveň děkuji i majiteli nakladatelství Poznání panu Lukešovi, že mi toto také umožnil.

Zatímco mnohým zájemcům o hlubší práci s reiki budou cvičení čchi-kungu plně vyhovovat, pro jiné by byla vhodnější spíše kundalíni jóga. Bohužel, domnívám se, že opravdu kvalitních učitelů této disciplíny je u nás ještě nedostatek a bez zkušeného a svědomitého učitele ji nelze začít s plnou účinností a bezpečně praktikovat. Vzhledem k závažnosti tohoto tématu bych se u něj trochu pozastavil.

Učení jógy i dalších systémů duchovního růstu v přibližně 2000 let trvajícím období tzv. *Piscean Age* (*Věku Ryb*), který nedávno skončil, prošlo hlubokým úpadkem. *Piscean Age* je znám jako *Age of ignorance* (*Věk nevědomosti*). Svámí Vivékánanda uvádí, že v tomto období povstal veliký učitel Sankaračára, aby spasil Indii před tou nejhrubší formou materialismu, jakou už asi 1400 let před ním vymýtil Buddha. Buddhismus však již zatím mezi nevzdělanými masami zdegeneroval a situace z časů Buddhy se opakovala. Sankaračára systematizoval filosofii ádvaity (postulující jednotu všeho stvoření) a podařilo se mu oživit poslání Véd. Vypráví se, že pověřil čtyři jogíny, aby šířili toto učení po celé Indii. Jednoho vyslal na sever, druhého na jih, třetího na východ a čtvrtého na západ. Dodnes v Indii existují hnutí, jež tvrdí, že jejich kořeny

sahají až k těmto lidem.

Zároveň však, kromě jiného (např. učení bhakti jógy a dalších), existovala v Indii i tantra, do níž spadají rovněž techniky kundalíni či laya jógy. Tyto techniky se údajně po dlouhá staletí udržovaly v tajnosti a byly přístupné jen velice omezenému počtu lidí. V 16. století došlo k oživení zájmu o tantru a z této doby pocházejí i dva velice významné rukopisy, jež tvoří součást rozsáhlejšího díla. Jeden z těchto rukopisů se nazývá *Ṣaṭ-cakra-nirūpaṇa* a velice detailně se zabývá šesti hlavními energetickými centry či čakrami. Druhý z nich má název *Pādukā-pañcaka* a pojednává o sahasráře čakře. Tyto texty byly přeloženy do angličtiny Sirem Johnem Woodroffem, vysokým britským státním úředníkem a soudcem, který se intenzivně zabýval studiem duchovního odkazu Indie a naučil se za tím účelem i sanskrtu. Po pěti letech usilovné práce a shromažďování podkladů vyšla v roce 1919 poprvé jeho kniha *The Serpent Power* s podtitulem *the secrets of tantric and shaktic yoga*, která je nejen překladem uvedených dvou manuskriptů, ale i velice pečlivou srovnávací studií na téma kundalíni jógy. Autor vyhledal v Indii co nejvíce zdrojů na toto téma a tam, kde se jejich informace od těchto manuskriptů liší, uvádí tuto skutečnost v poznámkách pod čarou. Kniha je provázena komentářem s vysvětlivkami.

V roce 1968 se můj duchovní učitel setkal s panem Mani Fingerem, jihoafrickým podnikatelem, jenž se léta zabýval studiem i výukou jógy, kterou studoval nejprve v Indii a potom i ve Spojených státech, kde se stal studentem jednoho z nejvýznačnějších jogínů a světců v dějinách – paramahansy Joganandy. Druhý den po satsangu, kde probíhala i výuka kundalíni jógy, přišel můj učitel za panem Fingerem a řekl mu, že to, co učí, je přece nebezpečné. Literatura, která byla tehdy na Západě dostupná, před kundalíni jógou a dokonce i pránajámou důrazně

varovala s tím, že mohou člověka dovést až k šílenství. Za všechny autory podobné literatury lze jmenovat Alici Baileyovou, která v letech 1919 až 1949 napsala asi 25 knih, které se dodnes prodávají. Pan Finger odvětil rezolutně slovy: „Nesmysl! Je nebezpečné to nedělat!“ Dále mu řekl, že jedinou Západní autoritou z lidí, kteří psali na téma tantrické jógy, je podle jeho názoru právě Sir John Woodroffe, který techniky, o nichž psal, i sám praktikoval.

Rovněž známý indický jogín švární Ráma (1925–1996), ve své knize *Život s himálajskými mistry* (Pragma Praha, 2000) říká: „I když autoři jako Van Deusen, Max Mueller, Goethe a další napsali knihy o józe a systému indické filosofie v Upanišádách, mezi Západní veřejností stále převládá neinformovanost a zmatek. Až do dob Annie Besantové (slavná teosofka a presidentka indické Strany národního kongresu) asirajohna Woodroffea, nebyla na Západě napsána jediná zcela pravdivá kniha o józe. Sir Woodroffe byl předním Západním spisovatelem zabývajícím se indickou filosofií. Ačkoliv nebylo v jeho možnostech napsat tolik knih, kolik by si sám býval přál, podařilo se mu představit filosofii tantry Západnímu světu. Je mi upřímně líto cestovatelů a takzvaných spisovatelů, kteří vytrvale píší knihy o józe, filosofii nebo tantře, aniž by tyto fenomény znali nebo praktikovali“ (str. 233). A dále: „O čakrách toho bylo již v buddhistické a hinduistické literatuře napsáno mnoho a nemálo knih na toto téma vyšlo i na Západě, ačkoli většina z těchto knih je zavádějících (s výjimkou knih od sira Johna Woodroffea), neboť jejich autoři se ponejvíce spoléhali na informace z takzvaně druhé ruky a čtenář v nich nenalezne žádného průvodce duchovních cvičení. Takovou zavádějící literaturu na tak odborné téma dnes najdete v kdekterém krámku se zdravou výživou. Jaká ubohost!“ {*Tamtéž*, str. 245}.

Nyní, po desítkách let meditační praxe a vlastních zkušeností s výukou kundalíni jógy, pan Kaplan říká, že při výuce této disciplíny velice záleží na přístupu učitele. Uvedl mi příklady

případných problémů, které mohou nastat:

1. Jsou lidé, kteří násilně aktivují energii v muladháře čakře. Veliké množství tam vygenerované energie stoupá potom vzhůru páteřním kanálem sušumnou nádí do další čakry – svádhisthány. Pokud je tato čakra zablokována, energie nemůže stoupat dále a čakra je zahlcena energií. Svádhisthána čakra představuje naše éterické vědomí a má spojitost, mimo jiné, se sexualitou. V 50. a 60. letech minulého století měla kundalíni jóga v důsledku takovýchto praktik pověst, že dělá z lidí sexuální maniaky. Jen velice málo lidí však v cvičení vytrvá dostatečně dlouho na to, aby se takové příznaky projevíly.
2. Pokaždé, když intenzivně pracujeme s určitou čakrou, je nezbytné zakončit cvičení vyrováním všech čaker, aby se energie vykompenzovala a zharmonizovala v celém energetickém poli. V opačném případě dojde nevyhnutelně k narušení rovnováhy.
3. U některých neurotických a senzacechtivých jedinců se mohou negativní účinky projevit i při správné metodice výuky.
4. Existuje mnoho lidí, kteří věří, že k tomu, aby mohli růst, musí nejprve trpět, takoví lidé často vytvářejí na kursech duchovního růstu drama a hysterii. Pokud jsou v tomto podporováni, jsou tím schopni negativně ovlivnit celou skupinu.
5. Lidé, kteří jsou přesvědčeni, že to, co dělají, může být nebezpečné, jsou schopni každíčkou drobnou nepříjemnost

silně zveličit. Pan Kaplan uvedl jako příklad mladíka, jemuž se při pránajámě trochu zatočila hlava. Zmínil se o tom doma svojí sestře, která na to reagovala takřka hystericky s tím, jak nebezpečné je pránajámu provádět (pod zřejmým vlivem výše zmíněných autorů). Mladík začal panikařit. Nakonec však, po pevném ujištění, že vše je naprosto v pořádku, v pránajámě bez dalších problémů pokračoval.

Já osobně, po vlastních bohatých zkušenostech, mohu kundalíni jógu jen doporučit a zejména vřele mohu doporučit krija jógu paramahansy Joganandy (v kombinaci s dalšími technikami), o níž se často zmiňuje na stránkách své knihy *Autobiography of a Yogi* (česky *Životopis jogína*, Aquamarin Praha 1996) a popisuje ji jako tu nejúčinnější meditační techniku, jakou má dnes lidstvo k dispozici. Tato technika, v neodmyslitelném spojení s pránajámou, velice rychle pročišťuje všechny energetické kanály i čakry, výrazně tedy zvyšuje kapacitu léčitele vést kosmickou energii a efektivně ho učí zvládnout své ego a žít v jeho *Vyšším Já*. Je proto i vynikající průpravou budoucího mistra reiki a nástrojem jeho dalšího růstu. V žádném případě tu ale nehovořím o krija józe, tak jak ji dodnes po celém světě vyučuje pravnuke velikého jogína a světce Lahiri Mahasaje Sibendu Lahiri, s nímž jsem se dvakrát setkal v Jižní Africe, a který, podle mého názoru, jen těží ze svého velikého praděda.

Bohužel, pro nově příchozího není snadné orientovat se v „duchovní džungli“. Učitelů je spousta a každý je připraven poskytnout radu. Jenomže ty rady se často diametrálně liší a člověk, který se teprve hledá, nemá vůbec snadný úkol. Navíc, to, co vyhovuje jednomu člověku, nemusí vyhovovat jinému. A jak jsem uvedl, kundalíni jóga může mít negativní účinky, pokud se

neprovádí správně. Cvičení čchi-kungu budou tedy zřejmě prozatím muset většině lidí postačit.

Chtěl bych se tu zmínit, že jsem měl to nesmírné štěstí a privilegium, že mě mé dlouholeté hledání duchovního poznání přivedlo konečně k lidem, kteří se dlouhá léta se vší upřímností a houževnatostí věnovali a věnují duchovní práci na sobě a jsou ochotni nabídnout pomocnou ruku všem upřímně hledajícím. K těmto lidem patří především již zmíněný pan Kaplan, Jihoaafričan židovského původu, který má nesmírně hluboké znalosti různých esoterických systémů včetně mystické kabaly a je jedním z mála lidí na světě, kteří učinili velice významnou práci v dekodování skutečného poselství bible dle pravidel Talmudu, jež prozatím zůstává většině lidstva ukryto. Je rovněž v psychickém kontaktu s velikými světci a avatary – Babadžim, Lahiri Mahasajou, Sri Jukteswarem a také s paramahansou Joganandou, který mu psychickým způsobem předal mnohé instrukce k výuce jógy, i mnoha dalšími velikými dušemi a učiteli lidstva, známými i neznámými světu. Pan Kaplan tak bezprostředně zná význam slov Lahiri Mahasaje citovaných v knize *Životopis jogína*: „K čemu byste navštěvovali mé kosti a maso, když jsem neustále v dosahu vašeho *kutastha* (duchovního zraku)?“ (Tedy ádžna čakry či třetího oka, jejímž prostřednictvím můžeme komunikovat s velkými mistry, kteří již fyzicky nejsou mezi námi). Díky svým uceleným znalostem a duchovní vyspělosti je schopen spontánně vnímat a zároveň i racionálně objasnit skutečnost, že všechna velká náboženství světa předkládají lidstvu totéž poselství a poukázat tím na nesmyslnost náboženské nesnášenlivosti, fanatismu a nenávisti. V tom naplňuje významné poslání, které nalezlo své konkrétní vyjádření například již v knize svámího Sri Jukteswara *Kaivalya Darsanam, The Holy Science*, kterou napsal na žádost mahávatára Babajiho po jejich setkání v Allahabádu na festivalu Kumbha Mela v roce 1894, ve

slavném projevu svámího Vivékánandy při zahajovacím ceremoniálu Světového parlamentu náboženství v roce 1893 v Chicagu či v životě a díle Mahátmy Gándhího.

V žádném případě to neznamená, že učení pana Kaplana přijímám nekriticky. I on je jen člověk se svými chybami jako každý jiný a lidé, kteří mne znají z mých kursů, vědí, že ho nikterak neidealizuji. Pro svoje hluboké znalosti a zkušenosti a zejména každodenní svědomitou a důslednou práci, která vnáší Světlo do životů tisíců lidí, si však zaslouží velikou úctu a obdiv.

Mám tedy jisté znalosti a zkušenosti i kontakt na lidi, kteří jsou dále než já a vědí více než já. A vzhledem k tomu, že se při své práci často setkávám s lidmi, kteří intenzivně hledají odpovědi na mnohé otázky duchovního rozvoje, dovolil jsem si v této knize vyjádřit se formou poznámek k otázkám souvisejícím s touto tematikou a poukázat i na jiné, podle mého mínění významné a osvědčené zdroje, názory a zkušenosti. Mnoho lidí na celém světě, kteří se zabývají prací s čakrami, je dodnes ovlivněno knihami theosofisty Johna Leadbeatera, od něhož zřejmě mnozí další autoři kopírovali a o němž Sir John Woodroffe ve své předmluvě k *The Serpent Power* píše: „Můžeme se zde pozastavit nad výkladem známého „theosofického“ autora (v poznámce pod čarou: „The Inner Life od C. W. Leadbeater, str. 443–478, první vydání – pozn. překl.), v souvislosti s tím, co nazývá „silová centra“ („Force centres“) a „hadí oheň“ („Serpent Fire“) a o nichž píše, že s nimi měl osobní zkušenost.

Přestože se tento autor odvolává na Yoga-Šāstra, nebudu se doufám mýlit, když řeknu, že jeho výklad není prezentací učení indických jogínů (jejichž kompetentnost pro jejich vlastní učení jógy poněkud znevažuje), ale že ho předkládá jako své vlastní původní vysvětlení (podpořené, jak se domnívá, určitými částmi indického učení) osobní zkušenosti, kterou (píše) sám má.“

C. W. Leadbeater, biskup anglikánské církve, svobodný zednář a theosofista žil v letech 1847–1934. Jeho kniha *The Chakras* (*Čakry*) byla údajně první knihou o čakrách napsanou Západním autorem.

Můj učitel mne v průběhu let několikrát upozornil na nebezpečí dogmatického přejímání určitých názorů, učení a konceptů a vybízel mne k toleranci i k jiným pohledům na tutéž věc. Nakonec všechny koncepty odhodíme a procitneme ve Světle bezprostředního poznání Skutečnosti. Když jsem ho telefonicky konzultoval ohledně této předmluvy, vyjádřil názor, že tato kniha by neměla být polemická a že bych se měl, v této souvislosti, vyhnout jmenování konkrétních osob. Já se však přesto domnívám, že vzhledem k „mlze“, která v tomto oboru doposud do značné míry panuje, je důležité, aby informace, které tu předkládám, byly pro orientaci čtenáře uvedeny do určitého kontextu a historických souvislostí. Maje na paměti slova Ivana Kaplana, považuji nicméně za důležité poukázat na kořeny zásadních rozporů, s nimiž se vážný adept učení tantrické jógy může na své cestě setkat.

V závěru knihy jsem se rozhodl přidat též vlastní materiál. Když jsem byl zasvěcen do třetího stupně, byly mi předány dva manuály reiki – *Advanced Reiki Manual* a *Master Reiki Manual* (Příručka reiki pro pokročilé a Příručka pro mistry reiki). Již před zasvěcením do druhého stupně mě můj učitel reiki instruoval, abych prováděl cvičení v nich uvedená. Dlouholetý instruktor čchi kungu Ing. Sosík mi potvrdil, že jsou vynikající. Z těchto materiálů jsem učinil výtah a předkládám ho jako přílohu, ve víře, že tuto jedinečnou knihu ještě obohatí.

Původní materiál obsahuje i některé další způsoby zasvěcování, které jsem tu však vynechal. Je to z toho důvodu, že se při nich používá i tzv. tibetského mistrovského symbolu *Dumo*. Když jsem Dianě Steinovou e-mailem konzultoval ohledně používání tohoto

symbolu, řekla mi, že ona žádné jiné symboly než 5 symbolů reiki (je možné, že některé další jsou doposud ukryty v odlehlých klášterech v Tibetu či Indii) nepoužívá a ani nikomu nedoporučuje je používat. 5 symbolů reiki, které se nám dochovaly, mají v sobě zabudovanou ochranu proti zneužití a nemohou být nikdy použity negativně. Ne-reiki symboly takovou pojistku mít nemusejí a jejich použití může často napáchat více škody než užítu (příklad negativní manipulace jednoho takového symbolu, jako z hororu, popisuje v 7. kapitole).

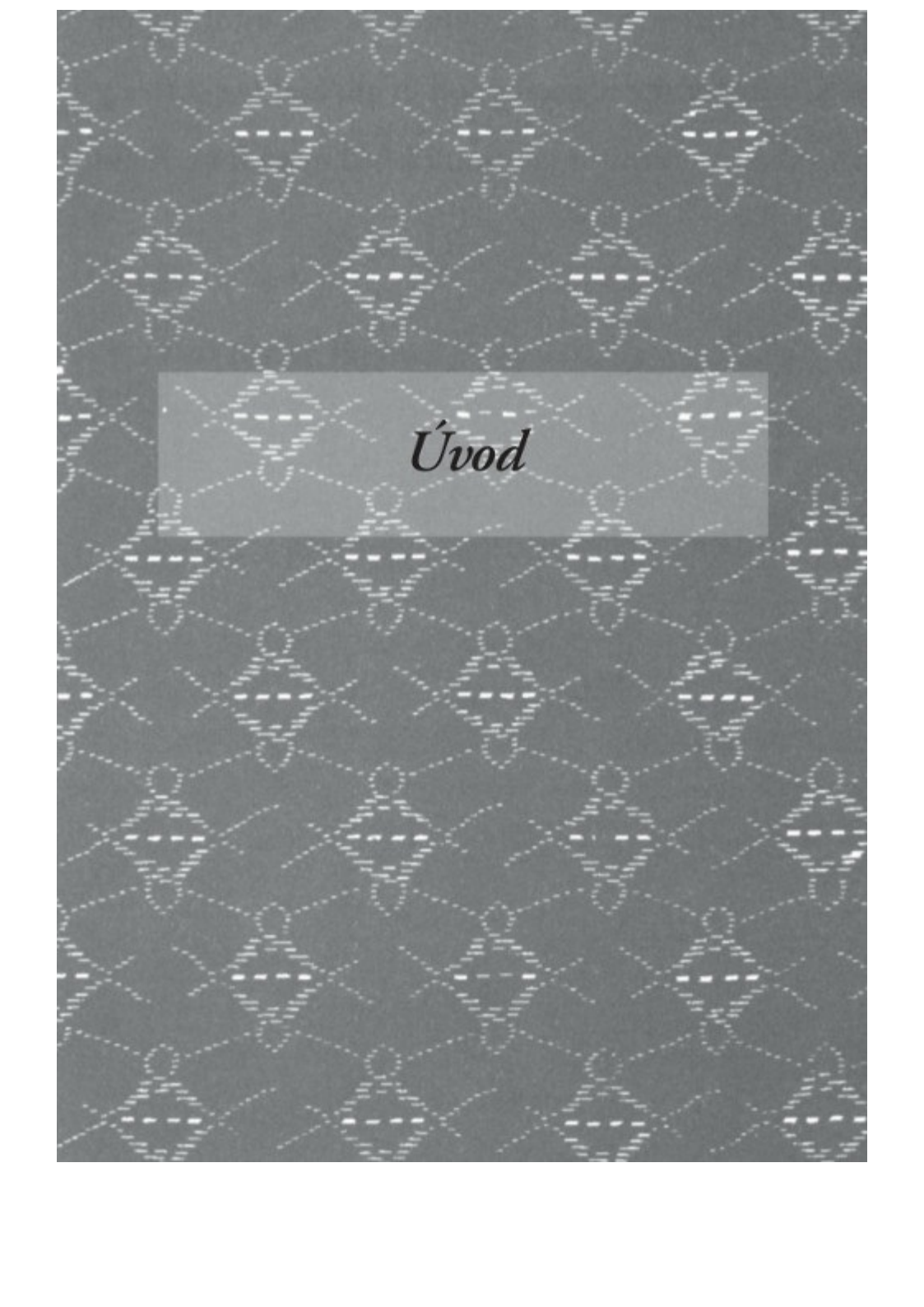
V Jihoafrické republice jsem se v esoterických publikacích často setkával s inzercí na kursy v Kamna Ki. V těchto inzerátech se uvádělo, že se jedná o reiki na vyšší úrovni a bylo nabízeno dalších 12 symbolů (možná i více). Klíčovým heslem bylo „Compassionate Action“ (Činnost vyvěrající ze soucítění). To samo o sobě je značně zavádějící; vždyť soucítění je přirozeností veškerého léčení. Když jsem ohledně Kamna Ki konzultoval Dianě Steinovou, odpověděla mi, že mistr reiki William Rand použil všechny ty symboly, o nichž ona svým studentům říká, aby je z výše uvedených důvodů nepoužívali, a vytvořil z nich léčebný systém, který nazývá právě Karuna Ki. Její odpověď byla empatická s tím, že William Rand to myslí dobře, stejně jako většina dalších tvůrců modifikovaných a „rozšířených“ systémů reiki. Nelze však u nich zaručit naprostou bezpečnost. Kromě toho, 5 dochovaných a známých symbolů reiki (z původních asi 300) tvoří ucelený, harmonický léčebný systém a k jeho dokonalému fungování není již ničeho dalšího třeba.

Já sám meditaci a reiki občas vyučuji, ale k výuce pokročilejších meditačních technik, zejména posvátné techniky krija jógy, se zatím necítím povolán. Svámí Vivékánanda řekl, že život jogína je chůzí po ostří břitvy. A já jsem z té chůze doposud vycházel silně pořezaný a potlučený. Proto raději nabírám síly spíše v ústraní. Situace se však může změnit a pracuji na tom, aby se

změnila. Potom rád předám vážným zájemcům své vědomosti a zkušenosti. Nebo je alespoň odkážu na někoho, kdo byl na své duchovní pouti úspěšnější.

A teď již zalistujte dále a tiše se ponořte do dávného tajemství

...

Úvod

Poprvé jsem se setkala s metodou léčení příkládáním rukou v roce 1983 na ženském hudebním festivalu v Michiganu, spolu s několika dalšími léčebnými technikami. Od té doby jsem věděla, že chci léčení zasvětit svůj život. Přála jsem si, abych měla psychické [a] schopnosti a dokázala se naučit dělat věci, které, jak se mi zdálo, šly jiným ženám tak snadno. Po následujících pět roků jsem četla každíčkou knihu, kterou jsem na toto téma objevila (tehdy jich tolik nebylo), a prováděla pokusy (většinou sama na sobě) s tím, co jsem se naučila. Cítila jsem, že jsem teprve na začátku, ale neustále jsem na sobě tvrdě pracovala a přála jsem si, abych se naučila ještě víc a abych byla silnější. Moje léčení se mi nezdálo být dostatečně účinné. Přitom jsem také vyučovala léčebné techniky, zejména s použitím minerálů a polodrahokamů i příkládáním rukou, a stále hledala způsoby jak léčení usnadnit a zvýšit jeho účinnost. Měla jsem nejasný pocit, že mi pořád chybí nějaká informace, něco, co by účinnost mého léčení zvýšilo a zároveň je učinilo snadným a jednoduchým, jak jsem se domnívala, že by mělo být.

V srpnu roku 1987 (těsně před Harmonie Convergence) [b] jsem našla řešení, ale zdálo se mi být naprosto nedosažitelné. Na jednom metafyzickém večírku jsem se seznámila se dvěma velice milými homosexuály. Přihlíželi krátkému léčení, které jsem tam někomu poskytla, a potom se mě zeptali: „Kdo vás naučil reiki?“ Odpověděla jsem, že žádné školení v reiki nemám a ani nevím, co to reiki je. Ti muži trvali na tom, že mě je právě viděli dělat, a požádali mě, zda by mohli cítit moje ruce. Oba prohlásili, že mé ruce jsou horké a to že je znamením léčitele, který používá reiki. Chtěla jsem o tom vědět víc.

Poté, co mi poskytli kompletní léčebnou proceduru, jsem věděla, že toto je přesně ten systém léčení, jaký jsem celou tu dobu hledala. Zeptala jsem se, kde bych se mu mohla naučit a kolik to stojí. Vyrazilo mi dech, když jsem se dověděla, že počáteční kurs, reiki I, stál v té době 150 dolarů a v celém městě byla pouze jediná

žena, která byla schopna je předávat. Reiki II stálo 600 dolarů a reiki III – kurs na mistra-učitele za 10 000 dolarů – se poskytovalo jen málokomu, i když si to uchazeč mohl dovolit zaplatit. Neexistovala žádná stipendia. V té době jsem pracovala jako servírka a vydělávala stěží na nájem. Reiki muselo počkat.

Brzy nato jeden z těch mužů získal druhý stupeň (reiki II). Začali jsme spolu trávit dlouhé hodiny povídáním si o léčení a často jsme se vraceli k vysoké ceně kursů. Tady jsme se rozcházeli v názorech. Jeden z nich byl přesvědčený, že vysoká cena školení je nezbytná, neboť nastavuje určitou laťku odhodlání potenciálního léčitele, zatímco ten druhý se na věci díval spíše z mého pohledu. Tedy, že léčení a kursy léčení by měly být dostupné každému, kdo chce tímto způsobem pomáhat sobě i druhým. Mojí povinností jako spisovatelky a léčitelky je vyučovat každou léčebnou techniku a předávat veškeré informace o léčení, které mám k dispozici. Cena či odměna není to nej důležitější a podle mě je účtování částek, které většině lidí znemožňují k těmto informacím přístup, nemorální. Ti muži věděli, že cokoli mi o léčení řeknou, se pravděpodobně jednoho dne objeví v mých knihách.

Když ten kamarád, který měl reiki II, začal zkoušet předávání reiki jiným lidem, přestože doposud neměl učitelský kurs, požádala jsem ho, zda by to vyzkoušel i na mně. Po několik měsíců odmítal. V lednu roku 1988 jsme se všichni tři rozhodli, že budeme léčit pacienty trpící AIDS v místní nemocnici; tehdy si to rozmyslel. Své první zasvěcení do reiki jsem obdržela na Hromnice, tedy 2. února 1988 a bylo zcela jasné, že proběhlo naprosto dokonale i přesto, že člověk, kterému jsem za to vděčila, měl sám pouze druhý stupeň.

Cítila jsem se plná energie, jakou jsem nikdy předtím nepocítila a ani netušila, že něco takového vůbec existuje. Byla jsem naplněna světlem a láskou ke všem bytostem. Moje schopnost léčit byla teď účinnější, přesahující všechna moje očekávání. Toto všechno, společně s tím, jak snadné bylo s reiki pracovat, mě utvrdilo

v přesvědčení, že jsem našla právě to, co jsem tak dlouho hledala. Jestliže moje ruce bývaly dříve při léčení horké, teď byly horké ještě daleko víc. Tehdy jsem věděla, že chci reiki vyučovat. Neměla jsem však ani potuchy, jak toho dosáhnout.

Svoji léčebnou práci jsme započali v nemocnici. Domnívám se, že to bylo období, kdy jsem prošla proměnou ze začátečnice v opravdovou léčitelku. Když to léto zakončil kamarád kurs reiki III, účastnila jsem se jeho prvního vlastního kursu. Jelikož jsem stále ještě nevydělávala více než 300 dolarů za měsíc a nemohla si dovolit zaplatit 150 dolarů, dovolil mi se alespoň zúčastnit, a získat tak tradiční zasvěcení, i když bez osvědčení. Potom mi ještě pomohl s kapitolou o reiki v mojí knize *Všechny ženy jsou léčitelky* (česky Pragma, Praha 1996), ale dál mě odmítl učit. Začala jsem vyučovat pozice přikládání rukou, používané při reiki I, na vlastních kursech a často jsem hovořila o tom, že jednoho dne se toho o reiki dovím víc a naučím se také, jak je předávat.

V listopadu roku 1989 jsem odjela na Středozápad na seminář, který byl sponzorován dvěma ženami, s nimiž jsem se setkala v roce 1988 na zmíněném ženském hudebním festivalu v Michiganu a s nimiž jsem navázala velice hezké přátelství. Jedna z těch žen nedlouho předtím obdržela reiki III od učitelky, která byla také toho názoru, že je třeba, aby se tato léčebná technika stala dostupnější. Neměla 10 000 dolarů, ale získala je za daleko nižší částku. Její učitelka experimentovala s moderními léčebnými technikami a v reiki byla rovněž vyškolená tradičním způsobem. Ten víkend poskytla moje přítelkyně zcela neočekávaně několika lidem školení v reiki I a mně předala reiki II, včetně osvědčení pro oba stupně. Při našem příštím setkání mi slíbila reiki III se slovy: „Málem bych to byla udělala už teď, ale nemohla jsem najít poznámky k jednotlivým symbolům, které bych Ti mohla dát.“

Přestože jsme se v následujícím roce dvakrát setkaly, pokaždé si ta žena našla nějaké výmluvy, proč mě nemůže dál učit, a já jsem

z toho začínala být velice frustrovaná. Vzhledem k tomu, že jsem sama získala počáteční zasvěcení do reiki I od člověka, který měl pouze reiki II, umanula jsem si, že přijdu na to, jak se to dělá. Říkala jsem si, že základem celého procesu musí být umístění symbolů reiki II do korunní a srdeční čakry a do dlaní. A byla jsem opravdu blízko. Protože jsem však měla pouze druhý stupeň, chyběly mi potřebné symboly a neměla jsem možnost se k nim dostat.

Po telefonickém rozhovoru se ženou, s níž jsem se nikdy předtím osobně nesetkala a jíž jsem se se svými nesnázemi svěřila, jsem poštou obdržela na listu papíru, vytrženém z poznámkového bloku, tradiční mistrovský symbol reiki III. Od této chvíle se moje pokusy staly úspěšnějšími. Některé z nich dokonce vedly k tomu, že se student energii reiki otevřel. Na svých seminářích jsem účastníky nadále učila všechno, co jsem doposud o reiki věděla, s vysvětlením, že zatím pouze experimentuji, jelikož sama mám jen II. stupeň.

Při dalším telefonickém rozhovoru v roce 1990 jsem se své učitelce reiki II ze Středozápadu zmínila, že jsem se pokoušela reiki předávat. To ji nesmírně rozhněvalo a velice jsme se kvůli tomu pohádaly. „Slíbilas mi, že mi předáš veškeré informace“ připomněla jsem jí, „ale svůj slib jsi nedodržela.“ Asi o hodinu později mi ta žena zavolala zpátky a řekla: „Jestliže to chceš i přes svoji neznalost dělat, tak už to rovnou můžeš dělat správně.“ Potom mi nadiktovala celý postup zasvěcení po telefonu.

Začala jsem její metodu, která byla moderní metodou předávání reiki, používat a nyní se lidé, jimž jsem se snažila reiki předat, otvírali zcela nepochybně. Neotevírali se však silně a ne každý měl po zasvěcení horké ruce a vnitřní pocity, jež jsou příznakem otevírání se reiki. Zmíněná žena mi i nadále poskytovala informace po telefonu, ale takovým způsobem, že jsem získávala jen určité útržky procesu, který jsem nutně potřebovala znát. Musela jsem si vše sama skládat dohromady. Z této situace jsem

byla stále nešťastnější. Bohužel se nenaskýtal žádný jiný zdroj informací.

V červnu roku 1990, o letním slunovratu, jsem pořádala víkendový seminář nedaleko Denveru. Tady jsem účastníkům nabídla, že každému zájemci se pokusím reiki předat, čistě experimentálně. Přihlásilo se šest žen a všechny z nich se otevřely. Po tomto víkendu za mnou přijela na jeden den společnice ženy, která mi předala reiki II a která tou dobou také cestovala v té oblasti. Její přítelkyně, s níž jsem se nikdy předtím nesetkala, ji zavezla do domu, v němž jsem byla ubytovaná, a zůstala s námi na oběd. Já jsem při obědě hovořila o svých seminářích a o tom, jak moc bych si přála získat zasvěcení do třetího stupně, „abych dokázala reiki předávat správně“. A ta žena mi řekla: „Nemám teď čas vás něco učit, ale pokud vám jde jen o zasvěcení, tak to vám mohu dát hned teď.“ Potom mi u jídelního stolu nad zákuskem předala reiki III. Od té doby jsem o ní už nikdy neslyšela. Jsem jí ale nesmírně zavázána a z celého srdce jí děkuji, neboť poté se moje zasvěcování stalo nesrovnatelně silnějším a stoprocentně spolehlivým – energii reiki se otevřel úplně každý. Nyní jsem byla mistrýní reiki (učitelkou), plně způsobilou vyučovat.

V únoru roku 1991, opět na Hromnice, jsem pořádala víkendový seminář v jiném městě, na němž jsem učila současně reiki I a II. Všimla jsem si jedné ženy, která se po celý den co jsem učila, mračila. Po skončení vyučování mi řekla, že je tradiční reiki léčitelkou a že si se mnou přeje mluvit. Velice přísně mi vyčínila za několik aspektů mého způsobu výuky. Jedna z věcí, která ji tak rozhorlila, byla, že nechávám své studenty, aby se dívali na proces předávání posvátných symbolů (toto jim umožňuji i nadále). Rovněž protestovala proti způsobu, jakým zasvěcení provádím, s tím, že to není tradiční metoda, a trvala na tom, že pokud se v tradiční metodě provede jakákoliv změna, tak už to není reiki. Nesouhlasila jsem s ní.

Tady zasáhla do našeho sporu žena, u níž jsem bydlela, a řekla jí, aby mě buďto naučila předávat reiki „správně“ a poskytla mi o tom osvědčení, nebo aby mě přestala zdržovat. Ta žena souhlasila a příštího dne mi věnovala asi hodinu, během níž mě poučila o tradičním způsobu zasvěcení a o metodách výuky. Rovněž mi tradičním způsobem předala reiki III. Slíbila mi osvědčení, které mi však nikdy nedala, a zdůvodnila to tím, že mi je dá jedině tehdy, přijmu-li její přísně tradiční metody. To, co jsem já v té době již používala, byla kombinace metod méj učitelky reiki II a mých vlastních. A vzhledem k tomu, že byly velice účinné, neměla jsem v úmyslu je měnit.

V květnu roku 1991, na Beltein, (všímám si, jak píš, kolik z mých reiki mezníků se událo o wiccanských svátcích), mi moje učitelka reiki II zaslala „nový“ symbol reiki III a naléhala, abych jej vyzkoušela. Učinila jsem tak jen s váháním, ale od té doby ho používám neustále; je nepopíratelně účinnější než onen předchozí. Tím jsem se tradičním metodám výuky vzdálila ještě více. Koncem téhož měsíce jsem se zúčastnila hudebního a zábavního festivalu pro jižanské ženy a dospěla k dalšímu mezníku na cestě k tomu, aby se ze mě stala reiki léčitelka.

Na tomto festivalu jsem reiki neučila, neboť na seminářích byla příliš vysoká účast, daleko vyšší než limit, kolik zasvěcení mohu předat za jeden den. Místo toho jsem pořádala seminář na téma přírodní léčba a dvě ženy se mi tu svěřily, že umírají. Nabídla jsem jim, že je zasvětím, a jelikož měly zájem, dohodly jsme si po semináři schůzku. Na dvou vypůjčených skládacích židlích proběhlo předání; doufala jsem, že jim situaci nejen ulehčím, ale také poskytnu nějakou možnost léčby Jakmile jsem skončila a vzhlédla, spatřila jsem frontu žen, čekajících na zasvěcení. Jedna z nich, sama měla druhý stupeň reiki, mi začala pomáhat – učila přítomné polohy rukou při léčení. Sama jsem předávala reiki po celé dvě hodiny! Dělal jsem si starosti, je-li to správné, bez všech těch

ostatních náležitostí, jež ke kompletnímu semináři patří, ale moji jemnohmotní pomocníci mě neustále ponoukali: „Pokračuj, pokračuj,“ kdykoli jsem se jich na to zeptala.

Když jsem následující den podepisovala své knihy, znovu se vytvořila fronta a já jsem v zasvěcování pokračovala. Později jsem se dověděla, jaká kolovala na festivalu zpráva: „Stoupněte si do řady, Dianě Steinová poskytuje ženám největší duchovní zážitek jejich života.“ Většina z nich vůbec nevěděla, proč v té frontě vlastně stojí, ale moji jemnohmotní pomocníci mě neustále vybízeli, abych pokračovala. Celkem jsem za ty dva dny předala reiki asi 150 lidem, a to zcela zdarma. Byla to ale pro mě nadměrná fyzická zátěž a tři týdny jsem potom byla nemocná. 25 zasvěcení v jednom dni úplně stačí. Ale kdyby nic jiného, tento zážitek mi ukázal, jak moc lidé reiki potřebují.

Nabyla jsem pocitu, že tento můj festivalový zážitek mi měl ukázat můj úkol, moje poslání – naučit reiki co možná nejvíce žen (a mužů), kteří o to budou stát. Tento úžasný léčebný systém musí být zpřístupněn každému bez ohledu na to, zda si může dovolit zaplatit nebo ne. Já na této cestě pokračuji dodnes, i když mám občas problém vysvětlit organizátorům seminářů a festivalů, proč právě tato léčebná metoda je tolik důležitá. Když se moje učitelka reiki II, která mi do té doby mávala před nosem reiki III a náležitým osvědčením, doslechla o mých dobrodružstvích na jižanském festivalu, tak mě odmítla dále cokoliv učit. Řekla mi, že reiki zneužívám tím, že je zdarma rozdávám, a zrušila naše obnovené plány k dokončení výuky.

Přestože jsem nyní už čtyři roky mistryní reiki a mýma rukama prošly stovky studentů, nemám o tom žádné úřední osvědčení. A už to ani nepovažuji za důležité. Svým studentům nabízím svoje vlastní osvědčení pod hlavičkou netradičního reiki a jsem naprosto přesvědčena, že nejsem nikterak ochuzena ve své schopnosti reiki vyučovat a účinně předávat. Na moje narozeniny o podzimní

rovnodennosti roku 1992, mi jedna studentka věnovala osvědčení. „Ty jsi mne zasvětila, já ti dám osvědčení!“ Obě jsme se tomuto žertu srdečně zasmály. Do dnešního dne jsem připravila několik set lidí na cestu mistra/učitele reiki a mnozí z nich předávají reiki dál. Požádala jsem je, aby při své práci dodržovali moji etiku nízkých cen a v potřebných případech i stipendií a pokračovali v demystifikaci léčebného systému, který se musí stát obecně prospěšným.

Mnoho žen a několik mužů mě v této cestě následuje.

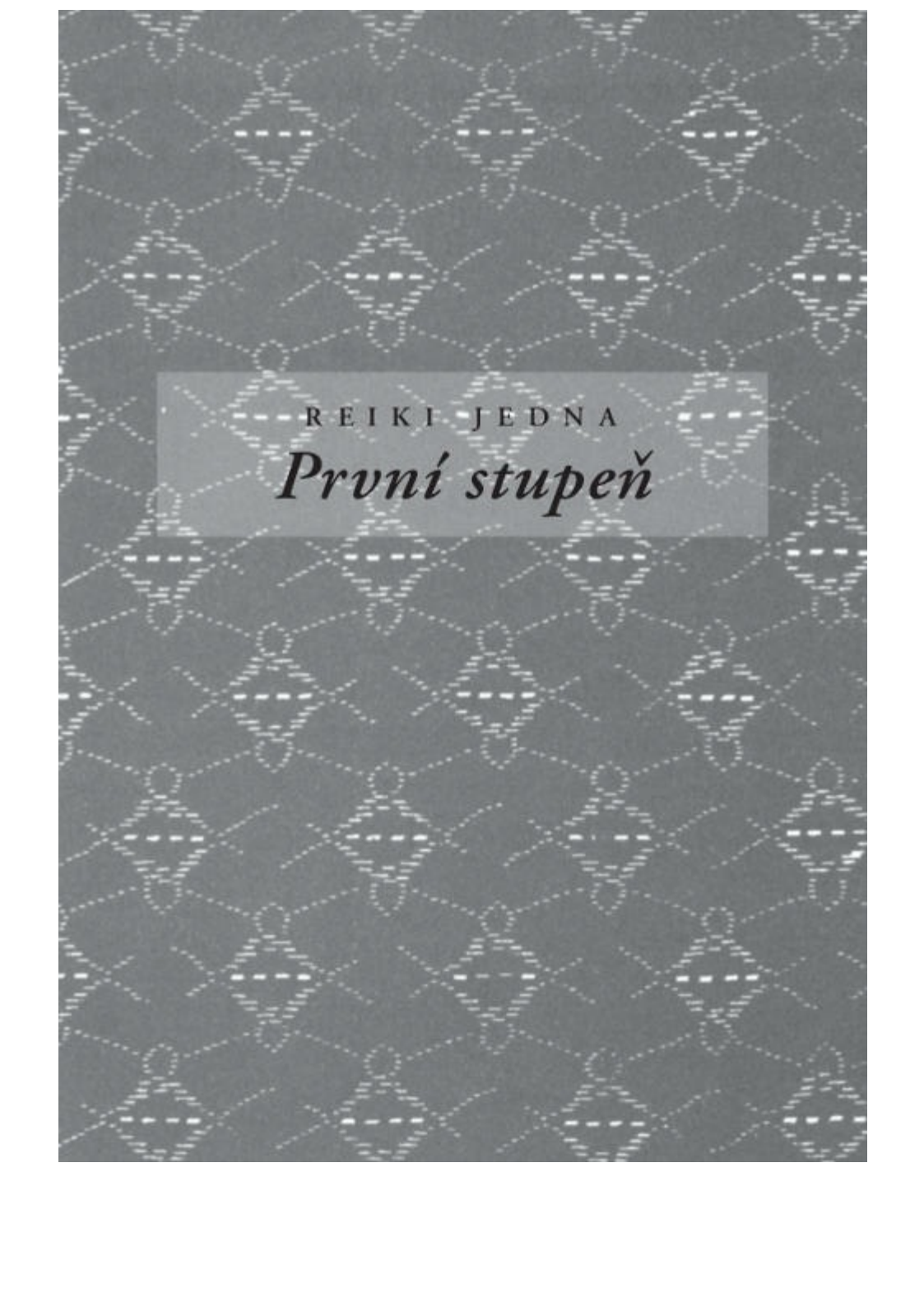
Poznámky překladatele:

[a] Slovo psychické v tomto významu znamená „nadpřirozené“. Používá se k označení jevů, jež vyplývají ze schopnosti člověka napojit se na jiné dimenze existence, mimo tento fyzický svět. Může jít například o schopnost vidět auru, jasnovidectví, schopnost komunikace s jemnohmotnými bytostmi apod.

[b] Harmonie Convergence proběhla ve dnech 16. a 17. srpna 1987, kdy se tisíce lidí na celém světě shromáždily na posvátných místech, aby meditovaly na podporu jednoty a lásky, kterou má přinést celosvětová duchovní transformace. Tato akce byla iniciována v roce 1987 učencem v oboru mayské kultury, Jose Arguellesem. Pracoval s cykly mayského kalendáře a svojí vizí inspiroval tisíce lidí. Podle jeho interpretace kosmologie Mayů znamenalo toto datum konec cyklu „Devíti pekel“ a počátek nového věku všeobecného míru, předpovězeného v mayských proroctvích. V tomto okamžiku měla naše planeta vstoupit do harmonické rezonance s galaktickým centrem a měla v sobě nést zárodky transformačních energií galaxie. Jeho původní tisková zpráva byla

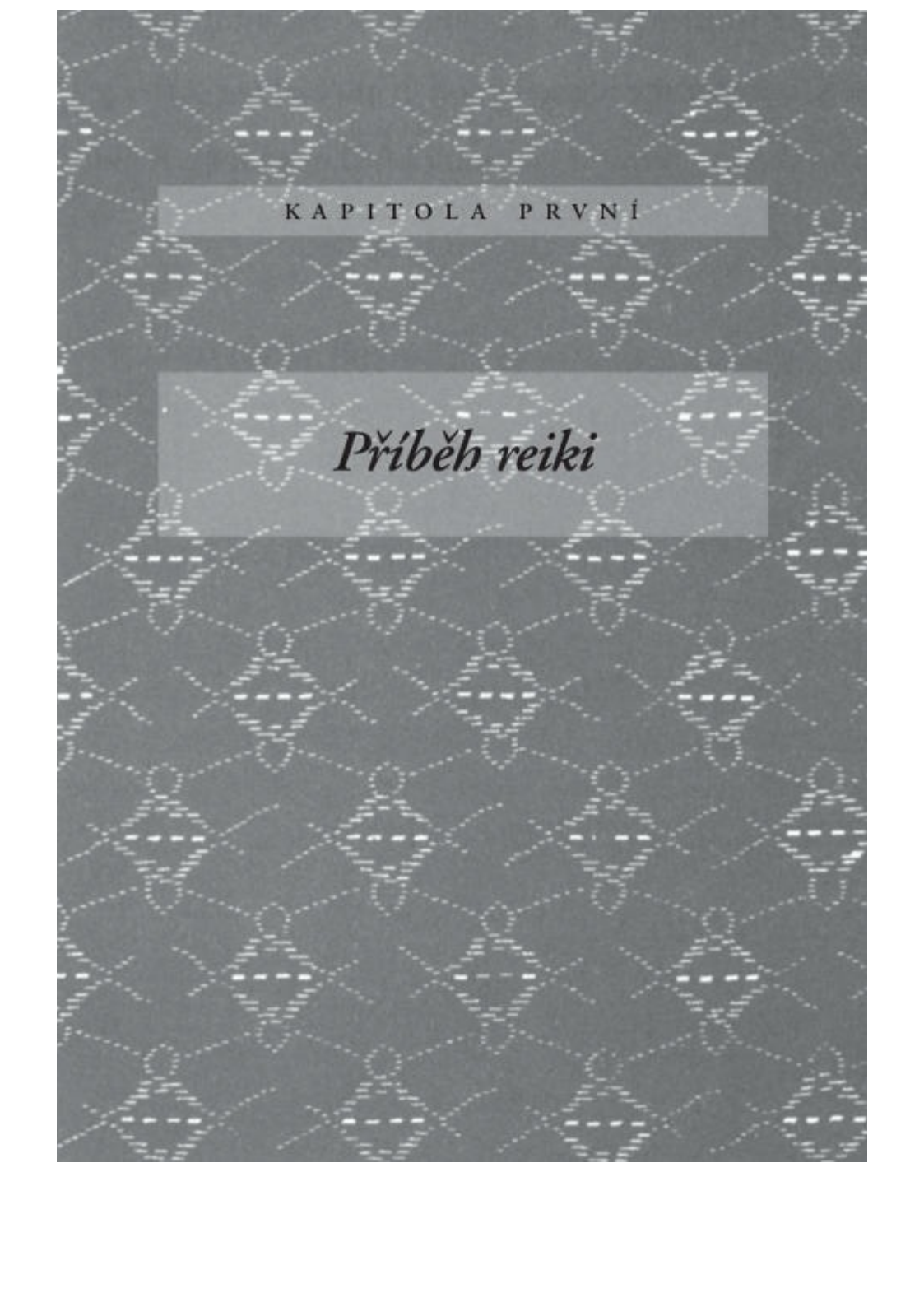
vypuštěna v době, kdy se na obloze objevila významná supernova (hvězda s náhlým vzrůstem jasnosti – zhruba o 19 hvězdných tříd). Byla to ta nejjasnější supernova od roku 1604. V astrologii představuje supernova masivní příliv galaktického světla a tato, převedena z rovníkových do zodiakálních souřadnic, byla ve znamení Vodnáře – znamení nového věku (New Age).

K podpoře původní vize Harmonie Convergence zahájil Michael Irving iniciativu nazvanou „World Action“ (Celosvětová akce), která každoročně svolává na den 17. srpna „World Gathering“ (Celosvětové shromáždění), jehož cílem je udržovat kontinuitu Harmonie Convergence a přispívat k šíření Světla a lásky na naší planetě.

REIKI JEDNA

První stupeň

KAPITOLA PRVNÍ

Příběh reiki

Reiki je léčebný systém přikládání rukou, který je oproti jiným systémům léčení nesrovnatelně účinnější a zároveň je snazší jej používat. Jeho možnosti a funkce jsou předmětem této knihy. Ale abychom ho dokázali náležitě ocenit, bude vhodné, když si nejprve přiblížíme jeho původ a to, jakým způsobem se dostal na Západ. Tento příběh sahá téměř až k prvopočátkům písemných záznamů o člověku a systém samotný je zcela jistě starší než jakékoli písemné záznamy. Vynaložila jsem veliké úsilí, abych odkryla tajemství jeho původu. Provedla jsem rozsáhlý výzkum a přečetla všechnu dostupnou literaturu, ale mnoho otázek zůstává doposud nezodpovězeno. Velké množství informací nebylo nikdy přeloženo do angličtiny a ještě více jich nebylo nikdy vytištěno v žádném jazyce. Dějiny tradičního reiki začínají v 19. století, ale reiki bylo prastaré už tehdy.

Informace z dob před prvními písemnými záznamy lze získat pouze prostřednictvím takzvaného channelingu [a], a i když materiál získaný touto cestou nelze považovat než za spekulativní, je nicméně zajímavý a vybízející k zamyšlení. Není sice možné ho ověřit, ale je příliš fascinující na to, abychom ho přehlíželi, a já jej považuji za velice cenný. V roce 1990 popsalo médium Laurel Steinhiceová pro moji knihu *Dreaming the Past, Dreaming the Future* (The Crossing Press, 1991), dvanáct zdrojových planet, jež byly původními kolonizátory Země. Většina z nich se nachází v souhvězdí Plejád a několik z nich v souhvězdí Síría a Orionu. [1] Lidé se nevyvinuli na Zemi. Byli jsme sem přeneseni z různých planetárních kultur a mnozí lidé zabývající se channelingem je v současnosti popisují ve svých pracích. Několik odborných překladatelů starověkých textů začíná tyto informace rovněž ověřovat, i když v současné době něco takového vyžaduje odvahu.

V roce 1991 jsem požádala Laurel, aby prostřednictvím channelingu zjistila původ reiki. Uvedla, že reiki se k nám dostalo z planety, z níž k nám přišli i mnohoručí bohové a bohyně, a jejichž

domácím kulturním prostředím se stalo místo, na němž později vznikla předpatriarchální Indie. Bylo lidstvu předáno indickým bohem, který v té době byl ženského pohlaví a jehož dnes známe pod jménem Šiva. Šiva si přeje, aby na něj bylo pamatováno jako na dárce reiki. Když bylo navrhováno lidské tělo tak, aby bylo přizpůsobeno životu na této planetě, bylo reiki zabudováno do jeho genetického kódu jako přirozené právo každého člověka. [2]

Reiki je v každém z nás. Bylo kdysi univerzální a nikdy se nemělo ztratit. Děti rané civilizace, kterou dnes nazýváme Ma, byly zasvěcovány do reiki I při nástupu do základní školy. Když byly ve věku, kdy odcházely na střední školu, obdržely reiki II. Pedagogičtí pracovníci museli mít reiki III, to jest být mistry/učiteli reiki a toto bylo dostupné každému, kdo měl zájem. Když lidé této fundamentální kultury potom ze země Ma odešli, aby kolonizovali dnešní Indii a Tibet, vzali reiki s sebou. Změny na Zemi, jež způsobily zničení Ma a později i Atlantidy, měly za následek hlubokou kulturní dezorganizaci vedoucí k tomu, že tento léčebný systém zůstal majetkem pouze několika vyvolených. Když potom v 19. století jeden Japonec pátral po původu způsobu léčení, jehož používal Ježíš a Buddha, našel jej v pozůstatcích rané Šivovy kultury, v esoterických učeních Indie.

Dějiny tradičního reiki [10] začínají v polovině 19. století, kdy Mikao Usui, rektor Došišské univerzity v japonském Kjótu a současně křesťanský duchovní, byl svými studenty požádán, aby jim vysvětlil, jakým způsobem Ježíš léčil. To byl počátek Usuiova desetiletého pátrání po ztraceném poznání. Když mu křesťanské úřady v Japonsku řekly, že o tomto léčení se nikde nehovoří, natož aby je někdo znal, začal po něm Usui pátrat v buddhismu. Existují úžasné paralely mezi Buddhovým životem v Indii (Gotama Siddhartha, 620–543 před Kristem) a životem historického Ježíše. Buddhističtí mniši Usuiovi řekli, že starodávne léčebné metody již upadly v zapomnění a že jediný způsob, jak se k nim přiblížit, je

studium a praktikování buddhismu, cesty k osvětlení.

Mikao Usui poté odjel do Spojených států, kde žil sedm let. Když se mu nedostalo žádné další odpovědi od tamních křesťanů, nechal se zapsat na Bohosloveckou fakultu Chicagské univerzity, kde studoval srovnávací teologii a filosofii. Říká se, že tam získal titul doktora teologie. Naučil se také číst sanskrit, starodávný jazyk indických a tibetských učenců. Doposud však nenašel to, co hledal. Od té doby už neexistují žádné další zmínky o Mikao Usuiovi jako křesťanu ani duchovním, ale pouze jako o buddhistovi, který po svém návratu do Japonska žil v zenovém klášteře.

Je zajímavé, že když se mistr reiki William Rand pídil po dokumentech, zjistil, že Mikao Usui na Došišské univerzitě nikdy nepůsobil jako rektor ani jako lektor, ani tam nikdy nestudoval. Navíc, neexistují žádné záznamy o tom, že by kdy studoval na univerzitě v Chicagu, ani že by získal nějaký titul. [11] Takže se lze snadno dohadovat, že křesťanský aspekt tohoto příběhu byl k němu přidán na Západě za tím účelem, aby tento nesmírně účinný léčebný systém dokázali akceptovat i Američané. Avšak paralely mezi buddhismem a raným učením historického Ježíše (záměrně neříkám náboženského křesťanství či církevní doktríny), vyžadují na toto jiný pohled. Na chvíli odbočím od dějin reiki, abychom se na tyto souvislosti podívali blíže.

Buddha, veliký indický spasitel, se narodil v roce 620 před Kristem poblíž nepálské hranice s Indií. Byl synem krále a jeho rodné jméno bylo Gotama Siddhartha. Mladý princ byl bedlivě vychováván v naprosté nevědomosti o tom, že na světě existuje utrpení. Žil v uzavřeném paláci a nebylo mu dovoleno z něj vycházet. Když dospěl, přál si poznat skutečný svět natolik silně, že porušil přání svého otce a ze své zlaté klícky utekl. Tehdy se poprvé v životě setkal se stářím, nemocemi, smrtí, chudobou a utrpením. A to jej probudilo k uvědomění si svého karmického poslání ulehčit lidem od veškeré bolesti.

Zřekl se všeho bohatství i své vroucně milované mladé ženy a zvolil si cestu poutníka bez domova. Žil pod stromy, žebrol o jídlo a rozjímal o tom, jak předejít utrpení. Když jednoho dne seděl pod fíkovníkem, byla mu ukázána cesta, jak lze skončit utrpení každého člověka, a toto zjevení pod stromem boddhi bylo jeho prvním osvícením. Buddha Šákjamuni zjistil, že lpění na světských věcech a dokonce i na lidech, se žádostivostí a negativitou, které s sebou nevyhnutelně přináší, je zdrojem lidského utrpení. Veškeré konání založené na takovém lpění utváří karmu, jak pozitivní tak i negativní, která váže duši člověka k pozemskému životu. Karma způsobuje, že se lidé musejí znovu a znovu narodit, aby ji mohli naplnit. Znovuzrození a život na Zemi jsou zdrojem lidského utrpení a přece se od karmy nelze očistit jinak než životem v lidském těle.

Jádrem Buddhova učení je odpověď na tento paradox, jak se oprostit od karmy a skončit koloběh reinkarnace a smrti. Tato filosofie, jež respektuje všechny bohy a bohyně kterékoli kultury, v níž je praktikována, měla hluboký vliv na všechna hlavní náboženství, včetně křesťanství. Buddhistické učení je založené na zásadě soucitu se všemi živými bytostmi, nenásilí vůči lidem a zvířatům a milující nepřipoutanosti při pomáhání druhým. Pro buddhistu léčení znamená daleko více než jen léčení těla, neboť mysl a emoce je třeba rovněž vyléčit a léčení musí být v první řadě duchovní. Na tento svět je pohlíženo jako na iluzi, výtvor mysli vycházející z Nicoty. Mnohá podobenství a příběhy, které nalezneme v pozdějším křesťanství, jsou převzaty přímo z buddhismu, včetně podobenství o hořčičném semínku, příběhu marnotratného syna, kázání na hoře a ďáblově pokušení v poušti.

Buddhův objev cesty k osvícení přinesl možnost osvícení každému člověku. Gotamu Siddharthu následovali mnozí jiní buddhové a světci známí jako bódhisattvové. Bódhisattva (spasitel) je člověk, který dosáhl osvícení a již se nemusí znovu narodit. Ale

dobrovolně se navrací [b] zpět sem na Zemi, aby pomáhal ostatním na jejich cestě od utrpení a bolesti k osvícení. Dva z nejznámějších ženských bódhisattvů jsou Kwan Jin v Číně (v Japonsku nazývaná Kannon) a Tara v Tibetu, i když v buddhismu je za ně považováno jen velice málo žen. Věřím, že Marie a Ježíš jsou rovněž bódhisattvové.

Buddha a několik dalších buddhů, kteří ho následovali, byli nazýváni Velikými lékaři (stejně jako byl později nazýván i Ježíš). [c] V raném buddhismu byl na léčení kladen takový důraz, že se později stalo pravidlem od něj odrazovat, neboť se na ně pohlíželo jako na něco, co odvádí pozornost od hlavního cíle, jímž je osvícení. To, co dnes známe jako reiki, bylo v Indii známé již za dob Gotama Siddharthy. Částečně se o něm zmiňují buddhistické sútry (svaté knihy), ale s největší pravděpodobností bylo předáváno převážně ústní formou. Několik raných buddhistických textů pojednává o účincích duchovního léčení – osvobození se od utrpení a reinkarnace v „Čisté zemi“, kde lze dosáhnout osvícení – nikoli o vlastních léčebných metodách. V několika textech jsou popsány obřady a modlitby k invokaci Buddhý léčitele.

Koncepty, jež jsou na Západě známější, to jest psychické techniky, vizualizace, zasvěcení, meditativní stavy a duchovní léčení na úrovni mysli, emocí a těla, představují tantrickou formu buddhismu, nazývanou vadžrajána. Ta vyžaduje naprostou odhodlanost, přísnou disciplínu a mnoho let meditace. Na Západě se tantra mylně považuje za sexuální praktiky. Ve skutečnosti je jejím cílem spojení a jednota se vším stvořením a konečně i jeho zdrojem. Tato jednota je personifikována vizualizovaným – nikoli skutečným – sexuálním partnerem. [d] Vedlejším účinkem praktikování tantry je, mimo jiné, rozvoj psychických a léčitelských schopností. Adeptům je vštěpováno, aby těchto schopností používali pouze v těch nejnutnějších případech, neboť člověka odvádějí od cesty k osvícení. [12]

V tibetském buddhismu se setkáváme rovněž s pojmem tulkuové, souvisejícím s reinkarnacemi. Jde o lidi, kteří si zachovávají vzpomínky na svůj předchozí život, v němž dosáhli vysokého stupně duchovního rozvoje. Dalajláma je příkladem tulky. Za nějaký čas po dalajlámově smrti začnou mniši z jeho řádu hledat jeho reinkarnaci; tu jsou schopni identifikovat na základě četných znamení a zkoušek. Potom je nový láma, dosud ještě malé dítě, vzat do chrámu, aby získal vzdělání potřebné k navázání na svůj úkol z předchozího života. Toto je důležitá spojitost mezi mystickým buddhismem a Ježíšem a ještě ji dále rozvedu. [13]

Písenné materiály zabývající se tantrickým buddhismem neobsahují jasný návod, jak dojít k cíli. Jsou určeny pouze pro adepty a jejich obsah se předává ústním podáním. Rukopisy jsou přísně chráněny z obavy před znesvěcením, a proto jsou také záměrně napsány takovým způsobem, aby jim dokázali porozumět pouze povolání. Od učitele se vyžaduje, aby tento mystický jazyk interpretoval, ale on tak učiní pouze pro studenty, jež považuje za hodné toto posvátné učení přijmout. [14] Jestliže mistr/učitel nepřijme žádné studenty, kterým by svoje učení předal, může se stát, že dojde i k jeho ztrátě a zapomnění. Zapomenuté praktiky mohou být někdy znovuobjeveny psychickým způsobem. Tibetská *Tantra Lotus Sutra*, text, který byl napsán ve druhém nebo v prvním stolení před Kristem, obsahuje symboly reiki.

Jak se tato technika léčení (které se tehdy jistě neříkalo reiki, neboť to je japonské slovo), dostala k Ježíšovi na Středním východě? Podle německého spisovatele a výzkumníka Holgera Kerstena, který napsal fascinující knihu *Jesus lived in India* (Element Books, Ltd. 1991, česky *Ježíš žil v Indii*, Alternativa, Praha 1996), byl Ježíš reinkarnovaný bódhisattva, tulku. Jeho narození bylo očekáváno mnichy buddhistického řádu a „tři králové“ využili neobvyklé astrologické konjunkce roku 5 před Kristem k tomu, aby ho našli. V té době se již buddhismus rozšířil

po celém Východě a ve většině zemí Středního východu existovala buddhistická střediska.

Malému Ježíši hrozilo nebezpečí od Heroda, k němuž se doneslo proroctví, že se narodí vůdce Esénských, jenž ohrozí římskou nadvládu. Tehdy existoval nedaleko jeskyní u Kumránu, v nichž byly později nalezeny Svitky od mrtvého moře, esénský klášter buddhistického typu. Jako mystický řád, a dost možná že i buddhistický, Esénští o tomto proroctví věděli.

Učení Esénských zahrnovalo reinkarnaci a karmu, nesmrtelnost duše, soucitnou mírumilovnost a jednoduchý životní styl. [15] Když „tři králové“ poznali v Ježíškovi tulku, jehož hledali, odvedli ho i s rodinou na Východ. Je možné, že Ježíše poznali i samotní Esénští a tyto muže povolali oni. Dítě bylo vychováváno nejprve v Egyptě a potom v Indii. Bylo mu poskytnuto buddhistické vzdělání v učení mahájánového a vadžrajánového buddhismu a do Jeruzaléma se vrátil jako buddhistický láma a léčitel. Byl rovněž bódhisattvou.

Holger Kersten pokračuje ve stopách dalšího Ježíšova života a poskytuje nám logický argument, proč Ježíš ukřižování přežil. V buddhistických sútrách jsou o něm četné zmínky jako o Issovi a v islámských textech se s ním setkáme pod jménem Ibn Yusf. Většina zdrojů píše o jeho minulosti nebo se zmiňuje o jizvách, které mu zůstaly po ukřižování, což vylučuje možnost omylu. Ježíš přežil a žil potom ještě velmi dlouho v Indii, uctíván jako svatý muž. [16] Hroby Marie, Maří Magdalény a Yuz Asafa (Ježíše), jsou známá a navštěvovaná poutní místa v pákistánském Mari (Marie), indickém Kašgaru (Maří Magdaléna) a Šrínagáru (Ježíš). Tato místa jsou jasně označena. [17] Kersten cituje 21 dokumentů, v nichž se píše o Ježíšově pobytu v indickém Kašmíru po jeho ukřižování a k tomu ještě četné názvy míst, jež mají nějakou spojitost s Ježíšovým jménem.

Velká část těchto vědecky podložených informací byla

křesťanskou církví, která se opírá více o učení svátého Pavla než o učení buddhismem ovlivněného Ježíše, potlačena. Historický Ježíš je fascinující osobnost a jeho úloha v dějinách reiki je prokázána. Pokud učil tuto léčebnou metodu i jiné – a Nový zákon uvádí, že učil přinejmenším své učedníky –, potom se reiki rozšířilo v daleko větší části starověkého světa kromě Indie, než bylo původně známo. Z křesťanské doktríny zmizelo pravděpodobně intervencí svátého Pavla, který, jak se zdá, si vyložil Ježíšovo učení po svém. Do pátého století byla z církevního kánonu vypuštěna i zásadní učení o reinkarnaci a karmě. Ježíšova léčebná metoda, která mohla tolika lidem pomoci, byla pro rozvíjející se Západ ztracena. Léčení se zachovalo pouze mezi buddhistickými mistry, kteří ho používali, ale nikde se o jeho existenci nezmiňovali.

CHRONOLOGIE

Indie

620 před Kristem Narození Gotamy Siddharthy, Buddhy Šákjamuniho, na indicko-nepálském pomezí.

543 před

Kristem Smrt Gotamy Siddharthy v Kusingaře v Indii.

2. až 1.

století Byla napsána *Tantra Lotus Sutra* [3], v té době již existovaly i jiné texty o léčení.

Kristem

7 před

Kristem Historické narození Ježíše. [4]

5 před

Kristem „Tři králové“ přicházejí z Východu (Indie), aby našli reinkarnaci Osvíceného. Odvádějí Ježíše s rodinou do Egypta a Indie.

27 až 30

AD po 30

až 33 AD Ježíš se vrací na 2 až 3 roky do Jeruzaléma. [5]

30 až 33 Ukřižování. Existují důkazy, že Ježíš ukřižování přežil. [6]
AD
46 nebo Ježíš se vrací do Indie, 16 let po jeho ukřižování. [7]
49 AD
110 AD Ježíšova smrt ve Šrínagáru v Indii. Legendy praví, že se dožil věku 120 let, což nebylo v jeho době neobvyklé. [8]
]

Japonsko

Konec
19. Pátrání Mika Usuiho po reiki.
století
1925 Čudžiro Hajaši získává titul mistra reiki (reiki III) ve věku 47 let.
1930 Smrt Mika Usuiho. Vychoval 16–18 mistrů reiki. Různé zdroje se v tomto liší.
10. Smrt Čudžira Hajašiho. Vychoval 13–16 mistrů reiki,
květen včetně prvních žen – své manželky Cie Hajašiové
1941 a Hawajo Takatové.

Havaj

24.
prosinec
1900 Narodila se Hawajo Kawamuruová (Takatová).
10.
březen Vzala si Saičiho Takatu.
1917
Říjen
1930 Smrt Saičiho Takaty.
Hawajo Takatová odchází do Japonska na léčení v nemocnici Maeda v Akasace a potom na Hajašiho reiki kliniku Šina o Mači v Tokiu. Je vyléčena během čtyř měsíců.
1935

- Jaro 1936 Takatová získává zasvěcení do reiki I od Čudžira Hajašiho.
- 1937 Takatová získává od Hajašiho reiki II, potom se vrací na Havaj. Otevírá svoji první léčebnou kliniku v Kapaa.
- Zima 1938 Takatová získává od Hajašiho na Havaji reiki III.
22. února 1938 Čudžiro Hajaši prohlašuje Hawajo Takatovou mistryní reiki a svojí nástupkyní.
11. prosinec 1980 Smrt Hawajo Takatové. V období od roku 1970 do roku 1980 vychovala 22 mistrů reiki. Některé zdroje uvádějí jako datum její smrti 12. prosinec. [9]

Mikao Usui se vrátil do Japonska a usadil se v zenovém buddhistickém klášteře, kde našel texty popisující léčebný proces, které teď mohl číst v sanskrtském originále. Tyto texty ale neobsahovaly informaci, jak energii aktivovat a učinit ji použitelnou. Jak už jsem uvedla, takovéto zatajování informací bylo v sútrách prováděno záměrně, aby se často velice důležitý materiál nedostal do rukou nepovolaných, kteří by dosud nebyli způsobilí s ním zodpovědně a správně nakládat. Hawajo Takatová o tom píše:

Pustil se do studia sanskrtu a při svém zaníceném studiu našel návod. Naprosto jasný a jednoduchý. Nic komplikovaného. Něco jako dvě a dvě jsou čtyři ... A tak řekl: „Výborně, tak jsem to našel. Ale nyní to musím rozluštit, protože to bylo napsáno před 2500 lety – je to starodávne. K tomu se musím podrobit zkoušce.“ [18]

Zkouška spočívala v třítydenní meditaci, půstu a modlitbách na hoře Korijama v Japonsku. Vybral si vhodné místo a naskládal před sebe 21 kamínek, jež mu měly pomoci měřit čas; každý den jeden kamínek odhodil. Poslední ráno této zkoušky, v nejtmaší hodině těsně před východem slunce, spatřil Usui světelnou střelu, mířící přímo na něj. Jeho první reakce byla před ní utéci, ale potom se zarazil. Rozhodl se, že přijme na svou meditaci jakoukoliv

odpověď, i kdyby to měla být smrt. To světlo zasáhlo jeho třetí oko a na nějakou dobu ztratil vědomí. Potom uviděl, jakoby na obrazovce, „miliony a miliony duhových bublin“ [19] a symboly reiki. Se zjevením každého jednotlivého symbolu obdržel zároveň i instrukce, jak ho používat, aby se léčebná energie aktivovala. Bylo to první zasvěcení do reiki, psychické znovuzrození tohoto starodávného systému.

Mikao Usui sestoupil z hory Korijama s léčebnou metodou, kterou používali Buddha a Ježíš. [e] Při sestupu měl zážitky, které jsou tradičně známy jako čtyři zázraky. Nejprve si při chůzi ukopl palec. Posadil se a instinktivně si na něj přiložil ruce. Jeho ruce začaly být horké a poraněný palec se zahojil. Potom přišel k domu, jenž na úpatí hory sloužil jako útočiště poutníkům. Požádal o vydatné jídlo, což nebylo po jedenadvacetidenním půstu právě rozumné, ale nezpůsobilo mu to žádné potíže. Za třetí, ženu, která mu podávala jídlo, trápil bolavý zub. Když jí přiložil své ruce na tvář, bolest pominula. Po návratu do kláštera se dozvěděl, že představený kláštera leží v bolestech způsobených artritidou, a i jeho vyléčil.

Usui pojmenoval léčivou energii reiki, což znamená univerzální energie životní síly, a jeho dalším krokem byl odchod do kjótských chudinských čtvrtí. Tam žil po několik let v městském útulku pro bezdomovce a léčil každého, kdo za ním přišel. Kultura a etika té doby vyžadovala, aby mrzáci a hdé se zjevnými vadami byli společností podporováni jako žebráci. Každého vyléčeného člověka požádal, aby začal nový život. Ale posléze zjistil, že má kolem sebe stále tytéž lidi. Když viděl, že lidé, které vyléčil, pokračují v žebrání, místo toho, aby si opatřili poctivou obživu, rozhodl se nakonec ze slumů odejít. Mnozí vyléčení byli nespokojeni, neboť teď již nemohli tak snadno žebrat a museli si jít hledat práci.

Usuiova zkušenost ze slumů se dodnes používá k ospravedlnění vysokých cen, které jsou požadovány za zasvěcení. Lidé by údajně

reiki nedokázali ocenit, kdyby za ně řádně nezaplatili. Usuiho neúspěch však nemusí nutně spočívat v tom, že žebráci za svoje vyléčení nezaplatili, ale spíše v tom, že léčil pouze tělo a zanedbával jejich mysl a ducha. Buddhistická doktrína nepřikládá léčení těla téměř žádný význam. Stanoví, že jediná léčba spočívá v léčení ducha, a ta je podmíněna nastoupením cesty k osvícení. Když člověk dosáhne osvíceného stavu, nemusí se již znovu narodit. A to je způsob, jakým lze skončit veškeré utrpení. Buddhisté považují cestu k osvícení za jedinou skutečnou a účelnou léčebnou metodu.

Mikao Usui se stal poutníkem a prošel s reiki pěšky celé Japonsko. Při svém putování a přednáškách se setkal s Čudžirem Hajašim, bývalým důstojníkem námořnictva a rezervistou na penzi. Hajaši získal od Usuiho zasvěcení na mistra reiki v roce 1925 ve věku čtyřiceti sedmi let a stal se Mikao Usuiovým nástupcem. Do své smrti v roce 1930 vychoval Usui 16 nebo 18 mistrů reiki (hlavní zdroje se v tomto liší) a o žádném z nich, kromě Hajašiho, se v záznamech nehovoří. Čudžiro Hajaši zasvětil během svého života do reiki týmy léčitelů, mužů i žen, a z 16 lidí učinil mistry. Otevřel léčebnou kliniku v Tokiu, kde léčitelé pracovali ve skupinkách na pacientech, kteří po dobu léčení přebývali na klinice. Tito léčitelé rovněž chodili domů k hdem, jejichž zdravotní stav jim neumožňoval se na kliniku dostavit. A právě na tuto kliniku Šina o Mači Čudžira Hajašiho přijela v roce 1935 na léčení Hawajo Takatová.

Hawajo Kawamuruová se narodila 24. prosince roku 1900 na havajském ostrově Kauai v Hanamaulu, [20] v rodině sběrače ananasů. Pro práci na plantáži byla příliš drobná a křehká, a tak ještě za své školní docházky si našla méně fyzicky náročné možnosti výdělků. Pomáhala učit malé děti a také pracovala jako administrativní pracovnice u minerálního vřídla. Když vyšla ze školy, přijala místo služebné v domě bohatého plantážníka a strávila na jeho plantáži následujících dvacet čtyři let. Později jí byla

svěřena práce hospodyně a potom i zodpovědná práce v účtárně. V roce 1917 si vzala účetního plantáže Saičiho Takatu, s nímž prožila šťastné manželství. Měli spolu dvě dcery.

Saiči Takata však roku 1930 náhle zemřel na srdeční infarkt. Bylo mu dvaatřicet let. Ovdovělá Hawajo Takatová se s manželovou smrtí velice těžce vyrovnávala. Po pěti letech byla na pokraji psychického zhroucení a projevíly se u ní i příznaky vážných fyzických potíží. Bylo zjištěno, že má nemocný žlučník, který vyžadoval operaci, ale zároveň trpěla i onemocněním dýchacího ústrojí, kvůli němuž by použití anestetika ohrozilo její život. Její zdravotní stav se stále zhoršoval a bylo jí řečeno, že bez operace nepřežije, ale operace ji může zabít. Když jí v roce 1935 zemřela sestra, odjela paní Takatová do Japonska, aby zprávu o její smrti oznámila rodičům, kteří žili v Tokiu, a potom byla hospitalizována v nemocnici Maeda v Akasace.

Několik týdnů tam odpočívala a čekala na operaci. Lékaři zjistili, že má také zánět slepého střeva, nádor a žlučnickové kameny. Noc před operací však uslyšela hlas, který jí řekl: „Operace není nutná.“ Uslyšela ten hlas znovu, když byla již na operačním stole a mělo jí být podáno anestetikum. Vstala a zeptala se chirurga, zda neexistuje nějaký jiný způsob léčby. Lékař odpověděl: „Ano, pokud můžete zůstat v Japonsku dostatečně dlouho,“ a pověděl jí o klinice Čudžira Hajašiho. Chirurgova sestra, která se v minulosti léčení na této klinice podrobila a sama byla do reiki zasvěcena, ji tam ještě téhož dne zavedla.

Paní Takatová byla na kliniku přijata a během čtyř měsíců byla zcela vyléčena, nejen fyzicky, ale i duševně a duchovně. Požádala o zasvěcení, ale zprvu byla odmítnuta. Nikoliv proto, že byla žena, ale proto, že byla cizinka. Hajaši v té době nechtěl, aby se reiki dostalo mimo Japonsko. Nakonec však na přímlovu chirurga z nemocnice Maeda souhlasil a na jaře roku 1936 získala Takatová zasvěcení do reiki I. Připojila se k týmu léčitelů, kteří na klinice

pracovali, a v roce 1937 obdržela reiki II a vrátila se na Havaj. V té době již pobývala v Japonsku dva roky.

Otevřela si svoji vlastní úspěšnou kliniku v Kapaa. Aby pro svou léčitelskou činnost nebyla obtěžována úřady, obstarala si povolení provozovat masážní služby.

V roce 1938 navštívil Cudžiro Hajaši paní Takatovou na Havaji a společně uskutečnili přednáškové turné. V té době ji zasvětil do reiki III a 22. února roku 1938 ji prohlásil mistryní/učitelkou reiki a svou nástupkyní. Trval však na tom, aby nikomu neposkytovala zasvěcení do reiki zdarma. Další jeho požadavek byl, že kdykoliv ji zavolá, tak za ním musí neprodleně přijet do Japonska. V roce 1939 si Takatová otevřela své druhé léčebné středisko v Hilo. Jednoho rána roku 1941 procitla a spatřila psychickým zrakem Hajašiho, jak stojí u nohou její postele. Věděla, že to je předvolání, a nastoupila na první loď do Tokia.

Když přijela na kliniku, našla tam vedle Hajašiho a jeho ženy Cie Hajašiové shromážděny ještě další japonské mistry reiki. Bylo jí řečeno, že se schyluje k velké válce a že všichni reiki léčitelé v ní zahynou a klinika bude uzavřena. Již dříve se obával, že reiki bude světu naprosto ztraceno, a proto učinil cizinku Takatovou svou nástupkyní. Dále oznámil, že jako záložní důstojník námořnictva dostal povolávací rozkaz, ale že jako zdravotník a léčitel se odmítá podílet na zabíjení a přijme raději vlastní smrt. Proto přivolal Takatovou.

10. května roku 1941 zastavil Hajaši v přítomnosti svých studentů psychickým způsobem své srdce a zemřel. Druhá světová válka opravdu způsobila, že reiki z Japonska vymizelo. Cie Hajašiová přežila, ale jejich dům a kliniku zabralo vojsko a ona je již nemohla dále provozovat jako léčebné středisko.

Paní Takatová se stala nástrojem kontinuity reiki. Nejprve je uvedla na Havaji, potom je šířila i jinde ve Spojených státech a v Kanadě a nakonec je vzala i do Evropy. Dožila se věku osmdesáti

let, ale vždy vypadala o několik desítek let mladší. Zasloužila si stovky lidí a v posledních deseti letech svého života, mezi lety 1970–1980, vychovala 22 mistrů, žen i mužů. Zemřela 11. prosince 1980.

Na jejích léčebných klinikách bylo zvykem, že zasvětila některého rodinného příslušníka pacienta, který byl vážně nemocný a vyžadoval intenzivní léčbu, aby mohl s léčením pomoci. A pokud byl pacient dostatečně silný, předala reiki i jemu, takže mohl pomáhat sebeléčením. Vyučovala vyprávěním příběhů a vlastním příkladem. Studentům nedovolila, aby si dělali poznámky, a neučila pokaždé stejně. Někdy začínala léčit od hlavy, jindy uprostřed těla nebo dokonce od nohou. Ani její školení mistrů/učitelů neprobíhalo pokaždé naprosto stejným způsobem.

Paní Takatová vždy požadovala od svých studentů peníze, a to i od svých rodinných příslušníků. Domnívala se, že je to opravdu nezbytné, že lidé, kteří za výuku nezaplatili, si reiki neváží nebo je ani nepoužívají. A že nemohou být úspěšní v podnikání ani v životě. [21] Učitelé, které vychovala, i nadále účtují vysoké ceny, dost vysoké na to, aby reiki udržovali finančně exkluzivní, mimo možnosti většiny lidí.

Podle mého názoru je v dnešním zbědovaném světě účtování vysokých cen za jakékoliv léčení morálně nesprávné, i když přístup paní Takatové lze rovněž pochopit. Někteří studenti si vskutku neváží toho, za co tvrdě nezaplatili. Americká kultura podporuje lidi v tom, aby si vážili věcí nikoliv podle jejich skutečné hodnoty, nýbrž podle toho, kolik za ně musejí zaplatit. Moje zkušenosti jsou však takové, že ačkoli někteří studenti opravdu vůbec nedokáží ocenit, co získali, reiki nějakým významným způsobem přesto ovlivní jejich život.

Od smrti Hawajo Takatové prošlo reiki na Západě mnoha změnami. Phyllis Furumotová, vnučka Takatové a její nástupkyně, byla prohlášena velmistryní Usuiho tradičního reiki. Léčebné techniky a metody prodělaly změny a vzniklo několik větví tohoto

léčebného systému. Každá z těchto větví tvrdí, že jedině oni dělají reiki správně, ale skutečnost je taková, že všechny tyto směry fungují a všechny jsou odvozeny od učení Hawajo Takatové.

Usuiho tradiční systém reiki, rovněž nazývaný Usuiho reiki ryoho, je pravděpodobně nejbližší tomu, co Hawajo Takatová původně přivezla z Japonska. Výuka reiki při něm probíhá ve třech fázích, kde reiki III je mistrovský/učitelský stupeň. K tradičnímu mistrovskému/učitelskému školení je připuštěna jen hrstka lidí. I ti, kteří si mohou dovolit zaplatit 10 000 dolarů, musejí obdržet pozvání. Někteří učitelé v současnosti rozdělují třetí stupeň na dvě části. Absolventi první části získají titul praktikanta reiki a teprve absolventi druhé části jsou připraveni a oprávněni reiki vyučovat a předávat. Někteří lidé říkají první části zasvěcení, tedy na praktikanta reiki, pokročilé reiki II. Jeden ze systémů reiki, který se nazývá Radiance (což lze přeložit asi jako zář – pozn. překl.), rozděluje reiki do jedenácti stupňů, přičemž tvrdí, že jeho vyšší stupně přesahují dokonce i učení Hawajo Takatové. Vyšší počet stupňů znamená rovněž vyšší cenu.

Výukové metody se v rámci jednotlivých stupňů rovněž odlišují. Reiki I vyučuje většina učitelů stejným způsobem, při výuce druhého stupně dochází k určitým diferencím. Nejvíce se však jednotliví učitelé liší při reiki III, zejména v metodě zasvěcení. Při tradičním způsobu předávání reiki I se používají čtyři zasvěcení; každý ze symbolů se předává zvlášť. Někteří učitelé používají čtyři zasvěcení také pro reiki II, zatímco některé moderní metody vyžadují pouze jediné kombinované zasvěcení pro každý stupeň. Já osobně rozděluji reiki pouze do tří stupňů a při reiki III poskytuji svým studentům veškeré informace, kterých je zapotřebí k tomu, aby mohli reiki sami vyučovat. Stejně tak popisuji celý proces i v této knize. I když jsem byla vyškolená v obou metodách zasvěcení, dávám přednost modernímu způsobu, který vyžaduje pouze jedno zasvěcení pro každý stupeň. Tento způsob je podle mě účinnější,

nehledě na to, že je podstatně jednodušší. Moje metody jsou modernější než tradiční reiki – shrnují z reiki to nejúčinnější a zároveň je zbavují zbytečné komplikovanosti.

Reiki se od dob Mika Usuiho, Cudžira Hajašiho a Hawajo Takatové neustále mění a vyvíjí. Dostává se ke stále většímu množství lidí, zejména tam, kde někteří netradiční učitelé již nepožadují za zasvěcení vysoké ceny. Jak vyučoval léčení příkládáním rukou Buddha a jak se mu naučil Ježíš a jak je vyučoval, už není známo. Ke kořenům reiki je třeba mít úctu, ale přitom je nutno rovněž respektovat měnící se svět a s tím související měnící se potřeby lidí a Země. Doufám, že tato kniha významně přispěje k šíření reiki a zachování jeho účinných metod, aby už nikdy nemohly být ztraceny, a zároveň že je zpřístupní všem, kdo se mu chtějí naučit. Reiki je láska a v této době planetární krize potřebujeme veškerou lásku, jíž se nám může dostat.

„Reiki“ napsáno v japonštině různými styly písma

the Past, Dreaming the Future. A History of the Earth, str. 196–199, 1990.

[2.] Laurel Steinhiceová: *Personal Communication*, únor 1991.

[3.] Raoul Birnbaum: *The Healing Buddha* (Boulder, CO, Shambala Publications, Inc., 1979), str. 26–27.

[4.] Holger Kersten: *Jesus Lived in India. His Unknown Life Before and After the Crucifixion* (Dorset, England, Element Books, Ltd. 1991), str. 86. Údaje z Ježíšova života jsou převzaty z této knihy. Jejich důležitost pro reiki je naprosto zřejmá).

[5.] *Tamtéž*, str. 124–125.

[6.] *Tamtéž*, str. 127 a násl. strany.

[7.] *Tamtéž*, str. 174, datum str. 183.

[8.] *Tamtéž*, str. 205–206.

[9.] Údaje z let 1800–1900 se objevují v několika různých zdrojích o reiki. V této knize jsem čerpala převážně z knihy Fran Brownové: *Living reiki. Takata' Teachings* (Mendocino, CA, Life Rhythm, 1992).

[10.] Dějiny tradičního reiki jsou k dispozici v prakticky každé knize o reiki. Mým hlavním zdrojem je zde Hawajo Takatová: *The History of Reiki as Told by Mrs. Takata* (Southfield, MI, The Center for Reiki Training, 1979), audiokazeta a příslušný text.

[11.] William L. Rand: *Reiki. The Healing Touch, First and Second Degree Mamuti* (Southfield, MI, Vision Publications, 1991), str. 2.

[12.] John Blofeld: *The Tantric Mysticism of Tibet. A Practical Guide to the Theory, Purpose and Techniques of Tantric Meditation* (New York, NY, Arkana Books, 1970), str. 36–40.

[13.] Holger Kersten: *Jesus Lived in India*, str. 86–91.

[14.] John Blofeld: *The Tantric Mysticism of Tibet*, str. 198–199. Těto vynikající knize vděčím do značné míry za své porozumění buddhismu.

[15.] Holger Kersten: *Jesus Lived in India*, str. 106–108.

[16.] *Tamtěž*, str. 150 a násled. strany.

[17.] *Tamtěž*, str. 186–187, 196–197, 203–206.

[18.] Hawajo Takatová: *The History of Reiki as Told by Mrs. Takata*, text k audiokazetě, str. 4.

[19.] *Tamtěž*, str. 6.

[20.] Prakticky každá kniha o reiki popisuje život Hawajo Takatové. V této knize jsem použila následující zdroje: Fran Brownová: *Living Reiki. Takata' Teachings* a Helen J. Haberlyová: *Reiki. Hawajo Takata' Story*, (Olney, MD, Archedigm Publications, 1990), str. 11–44. Obě knihy velice doporučuji.

[21.] Hawajo Takatová: *The History of Reiki as told by Mrs. Takata*, text k audiokazetě str. 14–15.

Poznámky překladatele:

[a] Domnívám se, že neexistuje žádný stručný a výstižný český ekvivalent slova „channeling“. Toto anglické slovo v českém jazyce zdomácnělo a běžně se ho používá ve smyslu konzultace bytostí mimo tento fyzický svět prostřednictvím médií.

[b] Konzultoval jsem toto tvrzení s bývalým mnichem théravadové větve buddhismu, která má velice přesně vymezenou terminologii a klade velký důraz na její dodržování, aby nedocházelo k mylným interpretacím buddhistické filosofie. Podle tohoto učení se osvícený člověk po své „smrti“ – vstupu do parinirvány – již nevrací, neboť dochází k úplnému rozpadu veškerých prvků potřebných ke znovuzrození. Jinými slovy, člověk, který dosáhl stavu nirvány (v dialektu jazyka páli – nibbány) ještě za života tady na Zemi, vstupuje v okamžiku smrti do parinirvány, odkud již není návratu. Respektive není, co by se vracelo. V učení jógy je tomu jinak. Osvícení mistři se vracejí zpět na Zemi, aby ukazovali cestu hledajícím. Nádherná alegorie na toto téma je *Jonathan Livingston Racek* od Richarda Bacha.

[c] V životě Gotama Buddhy si můžeme povšimnout, že neustále opakuje, že je dvacátý pátý buddha. Tech čtyřiaadvacet dalších buddhů, kteří přišli před ním, jsou dějinám neznámí, ačkoliv buddha, jehož známe, musel stavět na základech, které oni položili. (Vivekananda. *The Yogas and Other Works*, Ramakrishna-Vivekananda Center, New York, 1984.)

[d] A to jen v některých technikách. Neplatí to o tantrě obecně. Vzhledem k tomu, že předmět tantry je v podvědomí velké většiny lidí na Západě značně zkreslený a toto slovo obvykle vyvolává asociaci s bizarními sexuálními praktikami, dovolil bych si tu parafrázovat část textu z publikace renomované indické školy The Bihar School of Yoga, nazvané *Tattwa Shuddi. The Tantric Practice of Inner Purification* (*Tantrická cvičení vnitřní očisty*), která byla napsána pod dohledem známého jogína paramahansy Satyanandy Saraswatiho: „Co jiného jsou obavy a vášně, než projevy energie? Už jen emoce, které prožíváme v našem každodenním životě, zcela postačují k tomu, aby nás doháněly k šílenství. Lidé si nedokáží zachovat svoji vnitřní rovnováhu a dopouštějí se znásilňování, vražd a jiných zločinů. Co by se asi stalo, kdyby vaše mysl byla náhle konfrontována plnou brutální silou strachu a vášně, která je skrytá ve vašem podvědomí? Dokázali byste jí čelit? Tantrik je schopen takovou explozi ze svého podvědomí připustit; je schopen tuto mohutnou vnitřní sílu ovládnout a přetransformovat ji ve vyšší a subtilnější sílu, kterou dokáže vědomě řídit. Bylo však zjištěno, že mnohé podobné praktiky vedly k živelným explozím prožitků z neprozkoumaných domén mysli, jež průměrný člověk nebyl schopen ve zdraví ustát. Z toho důvodu vyvinuli tantrikové jiná cvičení, jež umožňují vést aspiranta plynule a bezpečně různými stupni obtížnosti, dle jeho pokročilosti. Extrémní praktiky byly ponechány těm, kdo jsou dostatečně silní na to, aby dokázali tváří v tvář neochvějně čelit syrovým a zdrcujícím vnitřním prožitkům. Mezi tyto jemnější techniky, jež tvoří základ pokročilejších cvičení, patří například hatha jóga, krija jóga (pojem krija jóga – je velice široký a nelze ho zaměňovat se specifickou a vysoce účinnou meditační technikou, jak ji učil paramahansa Jogananda – pozn. překl.), džapa (opakování mantry – pozn. překl.), jakož i tattwa shuddi“ (pročišťování elementů vytvářejících tělo a mysl pomocí

sebereflexe a meditace – pozn. překl.).

Samotné slovo „tantra“ je složeninou dvou sanskrtských slov: „tanoti“ – expanze a „trayati“ – vysvobození. Tantra je tedy metoda expanze mysli a vysvobození neprobuzené potenciální energie. Jejím konečným cílem je splynutí individuálního vědomí s „vědomím božským.“ Nebo – v buddhistickém pojetí – vstup do parinirvány. Z výše uvedeného je snad dostatečně zřejmé, že některé „tantrické“ skupiny u nás používají slovo „tantra“ jen jako krycí název pro skupinový sex (nebo orgie?). Určitému typu sexuálně neukojených lidí mohou podobné seance prospívat jejich mentálnímu zdraví. Jiným mohou uškodit. O jejich duchovní hodnotě se dá ale v každém případě velice vážně pochybovat. V podstatě nejde o nic jiného, než o ritualizaci sexu.

Uvedu zde na toto téma úryvek z úvodu knihy sira Johna Woodroffea *The Serpent Power*.

„Jiný autor (v knize *The Apocalypse Unsealed* – pozn. překl.) říká: „Pouhý fušer do pseudookultismu pouze zdegraduje svůj intelekt dětinskostmi psychismu, stane se obětí zlovolného vlivu přeludného světa nebo zničí svoji duši obscénními praktikami falické magie – jak dokonce i v dnešní době činí tisíce pomýlených lidí.“ Je tomu opravdu tak? Je možné, že perverzní nebo pomýlené zaměření se na pohlavní a s nimi související orgány může mít následky, o nichž autor hovoří. A je docela možné, že na totéž poukazuje komentátor Lakṣmīdhara, když hovoří o Uttara-Kaulas, kteří probouzejí energii v muladháře, aby uspokojili svoji touhu po užívání si světa, a neusilují o to, aby ji vedli vzhůru do nejvyššího centra, což je předmětem jógy hledající nadpozemské blaho. O takových lidech sanskrtský verš praví: „Tito jsou opravdoví prostitutí“. Já sám jsem však nikdy neslyšel o tomto mluvit Indy, snad proto, že tohle nepatří do jógy v jejím pravém smyslu, a rovněž proto, že vzhledem k předpokládané disciplíně, jež se vyžaduje od

těch, kdo podstoupí tuto jógu, její inherentní povaze a cíli, který její adepti sledují, taková možnost nepřichází v úvahu. Ind, který praktikuje tuto či jinou cestu duchovní jógy, tak obyčejně nečiní ze zvědavého zájmu o okultismus ani z touhy získat „astrální“ nebo podobné prožitky. Jeho přístup je tu stejně jako ve všech ostatních záležitostech, především duchovní. Sir John Woodroffe v poznámce uvádí, že v tantře je záměrně ponechán určitý prostor nepřijemným prožitkům i nebezpečím, a proto se nikomu nedoporučuje ji praktikovat, s výjimkou těch, kdo jsou plně kompetentní (Adhikārī).“

Tolik tedy *The Serpent Power*. Já osobně mám s tantrickou jógou – v tomto pojetí – dosti bohaté zkušenosti a mohu zcela zodpovědně říci, že disciplína tantry je naprosto bezpečná, pokud se jí člověk naučí pod vedením zkušeného učitele, který ví, co dělá, a lze ji potom zcela bezpečně praktikovat i samostatně v soukromí. Lze se oprávněně domnívat, že strašení s nebezpečnostmi jógy sloužilo guruům k tomu, aby udržovali své stoupence v uctivé bázni a poslušnosti a udržovali si punc tajemnosti a síly. I když nepochybně existují i techniky, které mohou být velice nebezpečné, jak jsem se zmínil hned v úvodu. Ty jsou ale velice specifické a omezené jen na velice úzký okruh jednotlivců. Můj duchovní učitel – pan Ivan Kaplan mi říkal, jak byl také zmatený, když začínal. Setkal se tehdy s panem Máni Fingerem, který se stal jeho učitelem některých tantrických technik – především krija jógy, a řekl mu s obavami, že je to přece nebezpečné. Pan Máni Finger mu rezolutně odvětil: „Nesmysl! Je nebezpečné to nedělat!“

A později, když začal tyto techniky sám vyučovat, chodily o něm po Pretorii „hrůzostrašné zvěsti“, že prý zvedá lidem kundalíni. Dnes na to, s odstupem času, pohlíží již jen jako na úsměvnou historku.

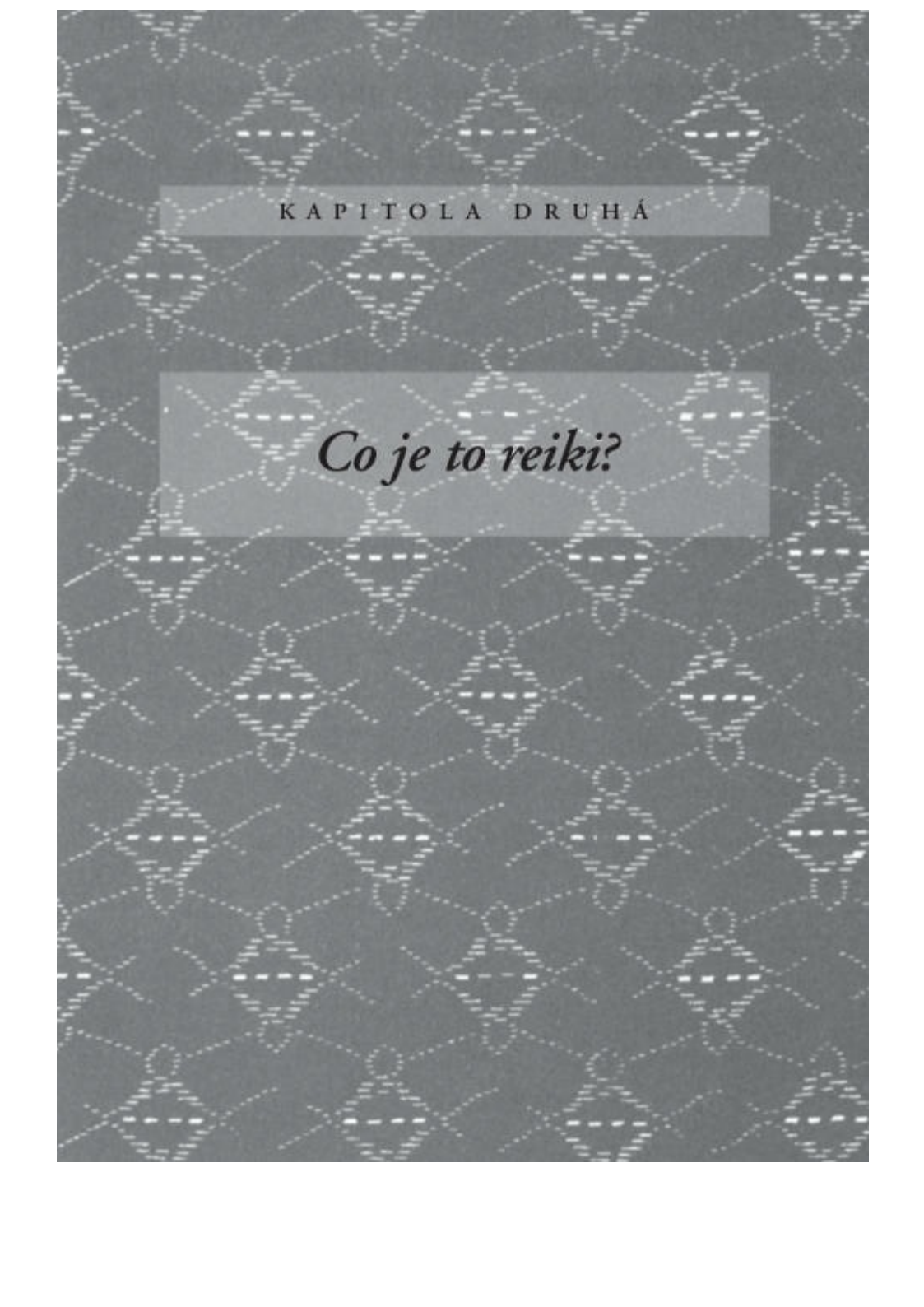
Při kundalíni józe dochází k cílevědomé transmutaci nižších forem energie ve vyšší formy prací s čakrami, bídža mantrami

a mudrami. Tyto techniky jsou velice účinné, a pokud je předává kompetentní učitel, jsou naprosto bezpečné.

A i když je zřejmě pravda, že nejvyššího cíle dosáhnou jen ti nejoddanější, nejsilnější a požehnaní, tyto techniky jsou v mnoha směrech nesmírně přínosné pro každého, kdo je připraven je poctivě a systematicky praktikovat.

Pojednání o tantře naleznete též např. v knize svámího Rámy *Život s himalajskými mistry* (Pragma, Praha 2000) v kapitole nazvané „Tři tantrické školy“, str. 248.

[e] Domnívám se, že toto tvrzení je zcela pošetilé. Ježíš ani Buddha, jako dokonalé bytosti, jistě nepotřebovali používat k léčení žádné „berličky“, a to ani v podobě reiki. Pro člověka, který v sobě rozvinul božské vědomí, není nic nemožného a je schopen vyléčit kohokoliv i navrátit již vyhaslý život. V životech světců nalezneme o tom řadu svědectví.

KAPITOLA DRUHÁ

Co je to reiki?

Akt přikládání rukou na lidské nebo zvířecí tělo s úmyslem poskytnout útěchu a zmírnit bolest je stejně starý jako instinkt. První věc, kterou člověk obvykle udělá, pocítí-li bolest, je to, že si na bolestivé místo přiloží ruce. Když dítě upadne a odře si koleno, chce, aby se ho dotýkala jeho matka (nebo aby je políbila) a jeho bolest tak utišila. Jestliže má dítě horečku nebo je nemocné, matka mu instinktivně přiloží své ruce na čelo. Lidský dotek poskytuje teplo, uklidňuje a léčí. A je rovněž projevem starostlivosti a lásky. Zvířata, například pes nebo kočka, si začnou bolestivé místo olizovat – ze stejného důvodu, jako si člověk přikládá ruce. Zvířecí matka olizuje rovněž svá mláďata, když jim není dobře. Tento prostý akt je základem všech léčebných technik přikládání rukou.

Každé živé tělo, lidské i zvířecí, vyzařuje teplo a energii. Tato energie je sama životní síla a má tolik různých pojmenování, kolik je na světě různých civilizací. Mary Coddingtonová ve své knize *In Search of the Healing Energy* (Destiny Books, 1978), napsala o této energii a o jejím pojetí v různých kulturách celou knihu. V Polynézii říkají této léčivé síle „mana“ a indiáni z kmene Irokézů ji nazývají „orenda“. V Indii je známa pod názvem „prána“, v hebrejštině „ruach“, v islámských zemích „barraka“ a v Číně jí říkají „čchi“. Někteří individuální léčitelé ji pojmenovali „orgonová energie“ (Orgone Energy – Wilhelm Reich), živočišný magnetismus (Animal Magnetism – F. A. Mesmer), a „archaeus“ (Paracelseus). V Japonsku se této energii říká „ki“ a odtud je odvozeno slovo „reiki“.

Mantak Chia, který je instruktorem disciplíny čchi-kung, definuje čchi (čínský ekvivalent ki) takto: „energie, vzduch, dech, vítr, životní dech, životní podstata... aktivující síla vesmíru.“ [1] Čchi-kung je starobylá asijská léčebná disciplína založená na ovlivňování průtoku energie v těle. Čchi nebo ki je energie, která vytváří tělo a podmiňuje zdravotní stav člověka. Jestliže ki odejde z živého organismu, odejde z něj i život. Čchi nebo ki je také

esenciální životní síla Země, planet, hvězd a nebes a tyto zdroje energie mají vliv na ki živých organismů. Vše živé obsahuje ki a vyzařuje ji – je to biomagnetická energie aury. [a]

Pokud jde o léčení pomocí reiki, člověku, který byl do reiki zasvěcen, byly zasvěcením otevřeny a pročištěny energetické kanály. Tím nejenže nyní přijímá větší množství životní energie ke svému vlastnímu léčení, ale současně se také napojuje na její zdroj. [b] Tento zdroj lze pojmenovat jakýmkoliv jménem, které si pro něj léčitel zvolí. Já ho nazývám Bohyní. Některé další názvy mohou být například Bůh, Vyšší Já, vesmír nebo cokoli jiného, co lze označit za prvotní zdroj či životní energii. Tato životní energie je zdrojem života samého a konceptuálně i fakticky daleko starší než kterákoli náboženská filosofie.

Každý živý organismus má ki, ale zasvěcení do reiki napojuje člověka na její nekonečný zdroj účinnějším způsobem. Po prvním zasvěcení se příjemce stane vodičem této vesmírné léčivé energie. Od té doby až do konce života stačí, aby položil ruce na sebe či na někoho jiného a energie jím začne automaticky proudit. Zasvěcení tím, že přivádí příjemce do bezprostředního kontaktu se zdrojem ki, zvyšuje jeho energetickou hladinu. Přejde do kontaktu s energií, která nejprve léčí jeho samého a zároveň mu umožňuje léčit i druhé bez toho, že by se vyčerpal. V průběhu několika minut procesu zasvěcení získá příjemce dar, který navždy ovlivní jeho život nesmírně pozitivním způsobem.

Zasvěcení je to, co odlišuje reiki od všech ostatních metod léčení příkládáním rukou či dotykem. Člověk se jím stává léčitelem. Při reiki I získá student jedno kombinované (anebo čtyři jednotlivá, pokud je přijme od tradičního léčitele reiki). Při reiki II získá další a ještě jedno při reiki III. Každé nové zasvěcení k získání dalšího stupně zvyšuje jeho schopnost vést ki. Jsou to vlastní zasvěcení, jež jsou reiki, a bez tohoto procesu – jenž musí být předán přímo z mistra/učitele na studenta – by tento léčebný systém nebyl reiki,

ale něco jiného.

Zasvěcení se poskytuje jednotlivě a může z něj být učiněn překrásný rituál. Anebo je lze provést rychle, bez jakýchkoliv ceremonií. V každém případě je to zázračný dar. Učitel začne tak, že se postaví za studenta a nakreslí ve vzduchu jednotlivé symboly. Potom tento proces zopakuje zepředu a nakonec se postaví opět dozadu a proces dokončí. Dochází přitom k tolika různým prožitkům, kolik je jen studentů. Jsou lidé, kteří vnímají barvy, jiní vidí obrazy, další znovuprožívají své minulé životy – zejména životy, v nichž se již reiki zabývali. Někteří lidé jsou naplněni světlem nebo pocitem hlubokého míru, úžasu či lásky. Tyto pocity jsou výrazné, ale přitom velice jemné. Když je nově iniciovaný léčitel požádán, aby položil své ruce na někoho jiného, čímž umožní energii proudit, může poprvé pocítit charakteristický znak reiki, jímž je pocit, kterak mu z rukou vyzařuje intenzivní teplo.

Od okamžiku zasvěcení se člověk stává praktikem reiki a otevírají se mu možnosti, o nichž dříve neměl ani tušení. Zasvěcení neposkytuje člověku nic nového; pouze aktivuje a soustřeďuje něco, co v něm vždy bylo. Lze je přirovnat k zapojení lampy do zásuvky v domě, který již předtím měl elektrickou instalaci. Jakmile léčitel přiloží své ruce s úmyslem léčit, rozsvítí světlo. „Tradiční“ učitelé říkají, že když někdo získá reiki v tomto životě, je to proto, že je měl již v dřívějších životech – že je to rozpomínání si. A já věřím, že to jde do ještě větší hloubky. Každý z nás měl v dávných životech reiki. Je součástí našeho genetického dědictví a dříme v každém člověku.

Reiki je rozděleno do tří stupňů. U prvního stupně samotné zasvěcení léčí nemoci iniciovaného na fyzické úrovni. Jeho fyzický zdravotní stav se v průběhu několika měsíců zlepší. Tento stupeň je určen zejména pro sebeléčení, ale lze léčit i jinou osobu, pokud je fyzicky přítomna. Takové léčení je známé jako přímé léčení – léčitel musí přiložit své ruce na sebe nebo na někoho jiného.